

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor S ředitelem Papežských misijních děl litoměřické diecéze Lubošem Fronkem, o cestě do africké Ugandy	4
Představujeme farnost Chomutov	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Krátké zprávy z diecéze	12
Napsali jste Příspěvky čtenářů	16
Charita Dobrovolníkem pro radost	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Cyrilometodějské jubileum Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 22 22
Fotogalerie Představujeme zrestaurovanou kapli sv. Vavřínce v biskupské rezidenci v Litoměřicích	23

Na titulní straně časopisu
pohled z věže u katedrály
sv. Štěpána v Litoměřicích
na Labem zatopenou
tereziňskou kotlínu.

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
P. Stanislav Příbyl

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
červen 2013 • 18. ročník • 6. číslo • 20 Kč

**BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ**

Milí čtenáři,

dostáváte do rukou další číslo Zdislavy. Hned v úvodu se vám všem musím omluvit za to, že se k vám toto šesté, červnové číslo dostává se zpožděním. Při jeho přípravě nás zradila technika, a to hned nadvakrát - nejprve našeho grafika, potom i mě. Po několikadenní „odstávce“ tedy odesíláme Zdislavu do tiskárny a věříme, že vám i přes zmiňovanou časovou prodlevu přinese radost. A jak bude časopis vycházet v druhé polovině letošního roku?

Šedmé číslo Zdislavy vyjde začátkem července. Přáli bychom si, abyste v něm našli co možná nejširší nabídku pozvánek pro měsíce červenec a srpen, kterou byste mohli využít při svém letním putování po naší diecézi. Obracíme se proto na vás s prosbou. Pomozte nám, prosím, informovat o setkáních, poutích a dalších prázdninových akcích, které buď sami pořádáte, nebo víte o tom, že se budou ve vašich farnostech konat. Pozvěte na ně zájemce z celé diecéze. Svoje tipy, pozvánky můžete posílat do 16. června na adresu zdislava@dltm.cz. Děkujeme! Pozvání, která přijdou na naši adresu po tomto termínu, zveřejníme alespoň v kalendáři akcí na webu Biskupství litoměřického: www.dltm.cz.

Letos v září si v naší litoměřické diecézi připomeneme 65. výročí úmrtí biskupa Antonína Aloise Webera. Při této příležitosti bude osmé, zářijové číslo našeho diecézního časopisu Zdislava zaměřeno monotematicky právě na osobnost tohoto posledního litoměřického biskupa německé národnosti, jehož životní osudy a zejména jeho postoje v kritických okamžicích naší národní minulosti ve 30. a 40. letech minulého století mohou svou aktuálností zapůsobit i na současného člověka. Tím bychom se chtěli přihlásit k jeho odkazu a uctít jej nejen jako významného litoměřického biskupa, ale především jako člověka vysokých morálních hodnot. Ani v tomto čísle nebudou chybět pozvánky na září a říjen, uzávěrka je 1. srpna.

Deváté číslo Zdislavy vyjde koncem října, pozvánky na listopad nám proto posílejte do 8. října. Uzávěrka desátého čísla, adventní a vánoční Zdislavy, je 8. listopadu.

V době, kdy odesíláme toto číslo do tisku, postihly velkou část naší diecéze povodně. Aktuální informace pro vás připravujeme a zveřejňujeme na internetových stránkách biskupství www.dltm.cz. Zde se dozvíte o formách pomoci a najdete tu i důležité kontakty. Litoměřická diecéze koordinuje svoje možnosti pomoci s Diecézní charitou Litoměřice. Veškerá povodňová a popovodňová pomoc je a bude organizována prostřednictvím Diecézní charity Litoměřice. Hlavním koordinátorem pomoci pro litoměřickou diecézi je pan Roman Striženeč (kontakt: mob. 603 943 233).

Na pomoc lidem postiženým povodní vyhlásilo Biskupství litoměřické mimořádnou celodiecézní sbírku. Proběhla 9. června, pomoci ale můžete i mimo tento termín. Možné je přispět bezhotovostní platbou. Na webu Biskupství litoměřického (www.dltm.cz) je zveřejněn banner „Dary pro litoměřickou diecézi prostřednictvím platebních karet“. Po jeho rozkliknutí je třeba zadat požadované údaje a v kolonce „účel daru“ vybrat jako účel platby „na pomoc pro postižené povodní 2013“. Na tento finanční příspěvek můžeme dárcům vystavit potvrzení o daru pro daňové účely, kontakt: ekonomicke@dltm.cz.

Všem dobrovolným dárcům za jejich pomoc mnohokrát děkujeme!

Jana Michálková, redaktorka časopisu Zdislava

V prázdninovém čísle Zdislavy

- ▶ představíme sestry z kongregace Congregatio Jesu z Horního Maxova
- ▶ navštívíme farní obvod Mělník
- ▶ ohlédneme se za letošním ročníkem Nocí kostelů
- ▶ naleznete příspěvek charity na téma **Předškolní vzdělávání dětí v romské osadě na Slovensku**
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

„Hle, já jsem s vámi po všechny dny
až do konce světa!“

(Mt 28,20)

Potřebujeme Afriku víc

než ona nás

Měl jste před cestou do Ugandy nějaké misijní zkušenosti?

V roce 2008 za mnou přišla naše rodinná kamarádka s tím, že Papežským misijním dílům v Litoměřicích už pět let chybí ředitel, jestli bych to nechtěl dělat. Myslím jsem si, že Papežská misijní díla [dále PMD – pozn. red.] jsou pouze nějaký fond, který vybírá peníze na misie, nic víc. Pak jsem si četl výroční zprávu a viděl jsem, co všechno dělají. Rozhodl jsem se to přijmout jako dobrovolník, po práci. Potom jsem dostal dekret od otce biskupa na pět let. Nikdy jsem neměl zkušenost s misí jako takovou, fungování PMD jsem znal jen z organizační stránky doma v České republice.

Jaká je činnost PMD v naší diecézi?

Dvakrát do roka jezdím se všemi diecézními řediteli v České republice do Špindlerova Mlýna (sídlo národní kanceláře PMD), kde se koná národní rada. Probírá se tam celá činnost, schvaluje se rozpočet. Moje práce pro litoměřickou diecézi se zúžila

víceméně na to, že jsem člověk, na kterého se mohou lidé obrátit. PMD v diecézi tedy fungují díky tomu, že jsou tu lidé zapálení pro misie. Organizují si různé misijní akce sami a nás jenom požádají o podporu. Zavolají mi například, že za měsíc by chtěli dělat výstavu na podporu bohoslovců v misiích, já jim tu výstavu přivezu, případně dodám nějaké nové materiály (PMD jich připravuje spoustu, výstavy, filmy právě z takových cest, lze je použít i tematicky). Nakonec mi řeknou, díky Bohu, vybralo se šest sedm tisíc korun!

Můžete ty zapálené lidi jmenovat?

To si nedovolím, je jich tolik, že by nebylo hezké, abych někoho jmenoval, a někoho ne: jsou tu „styční důstojníci“, ale za nimi se skrývá množství dalších, co také udělají hodné práce. Lidé z Liberecka, Ústecka, Chomutovska. Kéž by to bylo v každé farnosti! Viděl jsem v Ugandě, že tam je pro ředitele hlavním styčným důstojníkem každý farář. Tady mno-

V květnové Zdislavě jsme přinesli zprávu o misijní cestě do Ugandy, kterou podnikli o letošních Velikonocích tři zástupci českých Papežských misijních děl.

Dnes vám nabízíme rozhovor s jedním z nich, ředitelem Papežských misijních děl litoměřické diecéze Lubošem Fronkem.

ho kněží misie ignoruje, dokonce nevyhlásí ani sbírku na misijní neděli, někteří je tolerují, je jen málo těch kněží, kteří jsou pro misie opravdu zapálení. A přitom misijní sbírka je vyhlášená Svätým otcem. To papež chce, aby v každé diecézi byl diecézní ředitel, aby v každé diecézi fungovala PMD a v každé farnosti misie.

Afriku trochu známe z televize... překvapila vás něčím?

Všim! My jsme se všemu divili. Všechno bylo totálně jiné. Když přijedete do Afriky, tak se vrátíte o několik stovek let zpátky. Počítá se s tím, že tam normálně není elektrický proud. U otce biskupa v kuchyni pro nás připravovali jídlo na disku od auta, ve kterém bylo ohniště. A to už byla vyšší úroveň. I čas tam plyne pomaleji. Udělala jste mi čaj v rychlovarné konvici - my potřebujeme rychlost. A tam všechno trvá dlouho, lidé žijí v úplně jiném tempu než my, žádné dálnice, až to bude, tak to bude. Když potřebují vodu, vezmou kanystry a celá rodinka jde na půl dne tzv. na výlet.

Církev v Ugandě je živá a mladá. Ze třiatřiceti milionů obyvatel je dvanáct milionů praktikujících katolíků, co chodí do kostela. Diecéze má třeba sto padesát bohoslovců, a přesto trpí stále akutním nedostatkem kněží. Diecéze

Kase, to je jedenáct farností, na které připadá šestnáct kněží. Ale v těch jedenácti farnostech žije půl milionu katolíků!

Prožili jste v Ugandě Velikonocce. Jaké to bylo?

Nádherné, nádherné, opravdu. Vráťte se domů a najednou neustále porovnááte. Že tady je v kostele osm lidí a tam dva tisíce - no dobře. Ale u nich v kostele se nejen zpívá, ale i tančí. Jako u nás doprovází liturgii pěvecký sbor, tam jsou i tanečníci. V určitý moment přijdou před oltář, třeba když se zpívá aleluja před evangeliem. Jsou k tomu speciálně oblečení, mají choreografii. A spolu s nimi se pohybuje, tančí, tleská celý kostel, i staří lidé. My to tady zažít nemůžeme, protože jsme tady tisíc let... Já zpívám a tančím pro Pána, říkájí. My to „tančím pro Pána“ neznáme. Nevím, asi to neumožňuje naše kultura. Ale řeknu vám, že my jsme tam byli tři, vzorek tohoto světa, všechny nás chytlo, taky jsme se chtěli takhle pohybovat!

Viděli jsme úžasné slavení mše svaté. Jsou to chudí lidé, ale v kostele na sobě mají nové, hezké věci. U nás často nepoznáte, jestli člověk jde do kostela, nebo na túru. Tam je to jasně vidět. Vylezou z plechové chýše, podle našich měřítek hrozná, a mají bílou košili, oblek, ženy šaty zářící barvami. Říkáte si, kde to v té chýši vyhrabali - ale to je jejich oblečení na neděli, oni jdou slavit mši svatou. Našetří si na to. Potom si zase vezmou obyčejné, otrhané věci. U nás vám někdo řekne, to je drahé, to mi nestojí za to. Tam něco takového neuslyšíte.

Jak Ugand'ané šetří?

Tam ušetřit znamená opravdu na úkor něčeho, ne „tak dobře, nebudeme mít televizi s úhlopříčkou sto šedesát, ale jenom osmdesát“. Ušetřit v Ugandě můžete jedině na slabém jídle nebo na vzdělání dětí, na ničem jiném. Například bohoslovci si uvědomují, že jejich rodina se za ně obětuje. Jejich sourozenci třeba

nechodí do školy, protože se musí zaplatit seminář. Celá rodina má horší jídlo. Seminář v Ugandě trvá i třináct let, jsou tam malé a velké semináře - středoškolský a vysokoškolský stupeň. Je to oběť!

Ale i mnozí lidé u nás, co podporují misie, říkají, že jejich děti například místo čokolády chtějí, aby ušetřené peníze rodiče dali na misie. Takhle můžeme vychovávat děti. Misijní činnost pomáhá víc nám než dětem v Africe. Vychovávat sebe sama, vést děti k modlitbě za misie, za potřebné, aby myslely na druhé a nebyly

co jsem v misiích, modlím se před jídlem jinak: vnímám, že v „dej těm, co nemají“ musí být moje spoluúčast, aktivita. Abychom nikdy nezapomínali na ty, co nemají co jíst. Od toho nás Pán Bůh má, jsme jeho nástroje. Jsou dvě věci, kterými mohu podpořit misie: modlitba a peníze. Bez modlitby to nejde, ale když se modlíme, tak nás modlitba nechá bez činů. Řešíme často hlouposti. Chtěl bych větší televizi, a můj bratr jí jednou za dva dny! I naše děti mají na nás různé požadavky. Když jim přiblížíte děti v misiích, tak se na život také

Ekumenická křížová cesta (Velký pátek, 29. března 2013)

sobci - víc svému dítěti nedáte. Můžete vybudovat dům, koupit pole, postavit továrnu a říci si, tohle je dědictví pro moje děti. Ale může se něco stát, pole, dům i továrnu vám mohou vzít, a potom se víra ukáže jako jediná opravdová hodnota.

Vím, že je těžké pomáhat někomu, koho nevidím. Proto jsou tady PMD, aby o těch konkrétních lidech mluvila, ukazovala jejich fotky, promítala o nich filmy. Když je nevidíme, nemáme potřebu jim pomáhat. Od té doby,

jinak dívají. Jsou ještě vnímavější než my dospělí.

Dolehla na vás nějak africká chudoba?

Při slavnostním jídle po velikonoční vigílii. Hloupé bylo, že jsem Honzovi [kameraman Jan Štindl – pozn. red.], než jsme začali jíst, řekl: „Jestli se z tohohle najíme, tak z toho onemocníme.“ Tam chodili švábi po stole! Ale oni se tolik snažili! Napekli maso. Když vám dají maso, tak ho spečou na uhel, protože nemají lednici. U řezníka ve venkov-

ním stánku visí ve třiceti stupních na háku kus prasete obalený mouchami. Když takové maso nespečete na uhel, tak „končíte“. Dali nám tedy to maso, samozřejmě banány, rýži. Vymluvil jsem se, že takhle pozdě v noci nejím, opravdu jsem se toho bál, snědl jsem jenom trochu banánů.

Viděla to tamní sekretářka z PMD a řekla: „My tohle máme dvakrát do roka, to je rýže a maso! To si vezmi, to je super!“ Pomyslel jsem si, no super, u nás tím běžně krmíme psy... Zůstal jsem z toho úplně zhrzen. Potom jsem vyšel ven a chtělo se mi pomalu brečet, říkal jsem si, o co je ta holka horší než já? Je vzdělanější než já, ti lidé jsou na úrovni, ne „nějací černoušci tamhle z pralesa“. Nejsme v ničem dokonalejší. A já jsem jen chvíli předtím řekl, že jestli si z toho něco dáme, tak onemocníme!

Svěřil jsem se s tím tamnímu knězi, otci Filipovi. Odpověděl mi: „Já vím, že v Evropě se mají kočky a psi líp než my. Z toho si nic nedělej. Mínilo tady byl jeden kněz z Německa, chtěl to u nás trochu poznat. Vrátil se z návštěvy v jedné rodině, sedli jsme si do auta a já nejdřív myslel, že spí.

Luboš Fronk (* 1977) pochází ze Slovenska, v Čechách žije téměř deset let. Je otcem rodiny, má tři děti. Bydlí v Hrdlech u Bohušovic nad Ohří, pracuje jako obchodní zástupce jedné zahraniční firmy. Od roku 2008 působí jako diecézní ředitel Papežských misijních děl litoměřické diecéze. Kontakt: lubos.fronk@seznam.cz

Seděl vzadu a měl hlavu skloněnou. Když jsem viděl, že nespí, ptal jsem se ho, co se děje. A on řekl: „Bičuju se ve svém srdci. Uvědomil jsem si, jak jsme lhostejní, jak tady na vás kašleme. A pořád si myslíme, co všechno nám ještě chybí, co bychom ještě potřebovali...“ Uklidnil mě, abych si z toho nic nedělal, dal mě trochu do pořádku. Nejsem nějaká citlivka, ale jsou věci, které vás opravdu rozhodí, protože je opravdu zažijete.

Co jste v Africe jinak jedli?

Když jsme to jejich jídlo začali jíst, byli jsme nadšení! Ale potom jsme to jedli „furt“. Předposlední, desátý den už jsme měli trochu krizi: vyprávěli jsme si s Honzou o tlačenice, šunce a bůčku a těšili jsme se, až přijedeme domů! Věděli jsme, že se vrátíme do své reality a otevřeme ledničku... ale oni ne, oni tam zůstanou a budou jíst banány, banány, banány a zase jenom banány. Nejsou to našťástí ty sladké, které známe; mají zelenou barvu, je to vlastně zelenina. Říkají jim „matoke“. Oloupou se, rozkrojí a dají vařit do vody, chutnají podobně jako brambory. Jedí je pořád, jako u nás dřív chudí lidé jedli jenom brambory nebo kaši. A k tomu je omáčka z arašídů nebo bylin nebo kaše z obilnin.

Mají fantastické ovoce! Banány, co my tady jíme, by oni nejedli, divili by se, že jíme banány utržené zelené před měsícem a pak dozrálé v pytlích – oni je jedí čerstvé. Nebo avokádo a ananasy, ty byly to nejlepší, co jsme tam jedli. Obyčejný člověk ale nemá ani ty ananasy, možná občas. Na plantážích pěstují banány, aby měli co jíst. U silnice jsme za dolar koupili tři krásné ananasy - to je na jejich poměry drahé.

Je pravda, že Afričané jsou chudí, ale šťastnější než Evropané?

Největší chudoba, jakou jsem kdy viděl: domeček vysoký dva metry, postavený z rákosí a bláta. Dvě místnosti, v první je všechno: nádoby, voda, jídlo. V druhé jsou deky, tam na zemi spí. Bydlí zde mladá rodina s miminkem, kolem roste pár keřů kávy; živí se tak, že dvakrát do roka seberou úrodu a zanesou ji někam daleko na prodej, aby měli nějaké šilinky. Tohle je všechno, co mají:

nic. U nás by do takového stavení nikdo nedal ani nářadí či sekačku na trávu. A oni takhle žijí a jsou šťastní.

Přišli tam i rodiče manžela. Byli rádi, že nám mohou ukázat, jak žijí, neuměli si představit, že pro nás je to tam drsné. A říkali nám, že drží spolu, že jsou rodina, že jsou šťastní, že mohou být spolu.

Líbila se mi jejich moudrost: vsadili na Pána Ježíše a na děti, a my? Já myslím, že jsme nerozumní, když vsadíme třeba jen na sociální systém, který nás ochrání a zajistí nám důchody, živobytí. Lidé v Ugandě se nemožnou spolehat na systém, ale na to, co reálně je, Ježíše Krista, který je cesta, pravda, život, a na děti. Oni vědí: když nebudou mít děti, co asi budou ve stáří dělat? Kdo se o ně postará? V našem systému žijeme s bláhou představou, že se o nás postarají cizí děti...

Nesetkali jsme se tam s lidmi, kteří vůbec nemají co jíst, možná díky tomu, že jsme byli v prostředí křesťanů. Církev ty lidi někam posouvá, společenství jim nedovolí, aby hladověli, naučí je třeba pěstovat banány. Ale setkali jsme se s lidmi tak chudými, že já si nedovedu představit, že bych chodil do školy, kterou my teď podporujeme. U nás by tam okamžitě přišly všechny sociální instituce, aby se podívaly, že se tam děti musely zdržet půl hodiny. Co když z toho zemřou?!

Jaký byl váš největší zážitek?

Celých jedenáct dnů prožitých v Ugandě bylo souborem velmi silných zážitků. Kdybych měl zmínit pouze jeden, byl by to asi tento: na Bílou sobotu jsme jeli do hor, do farnosti Ibanda v diecézi Kasese. Po velice nebezpečné cestě terénním autem jsme vystoupali na vrchol jedné hory, kde byly dvě školní budovy, které připomínaly obydlí pro zvířata. Místo oken mříže a plechové okenice. Uvnitř pár školních lavic a pouze na čelní zdi omítka, natřená černou barvou, která sloužila jako tabule. Dozvěděli jsme se od tamního faráře, že do této školy o sedmi třídách chodí osm set třicet dětí! Bez snídaně či svačiny sem jdou mnohé i několik hodin každý den. Vracejí se večer, kdy mají také první a zároveň poslední jídlo.

Některé z dětí, co bydlí poblíž školy, nás celou dobu provázely svými zvědavými pohledy a krásnými úsměvy. Poprvé v životě viděly bělochy, a tak na nás pořád volaly „mzungu“ (běloši). Byly bosé, měly špinavé a roztrhané oblečení. Dali jsme jim drobné dárky ve formě sladkostí a hraček. Pak jsme naším terénním autem pomalu sjížděli dolů po skalnaté cestičce a tyto děti za námi vesele běžely snad deset minut. Pak jsme se setkali s jedním ugandským knězem, který si myslel, že jsme si ten den udělali výlet do safari, abychom, jako většina Evropanů, viděli slony, lvy či zebry. Když jsme řekli, kde jsme byli, rozzářily se mu oči a nadšeně se zeptal: „Potkali jste Ježíše?“ A tady mi to docvaklo. Představil jsem si ty děti běžící za autem a bylo mi jasné, že jsem určitě Pána Ježíše potkal...

Jaké poselství si z Afriky přivážíte?

Církev v Africe má pozeňání. Také jsem jim to tam říkal: „Vy máte velké pozeňání, ale nezapírejte se před námi. To, že potřebujete nějaké peníze, něco z naší výplaty, pro nás není problém.“

Opravdu není problém, abychom dali pár korun, a jim to hodně pomůže. Ale víc potřebujeme my Afriku, než Afrika nás. Pozeňání, které mají, to, že mají povolání, že církev žije, je mladá, živá, dynamicky se rozvíjí. My jim tady můžeme v dobrém závidět, modlit se za ně a co nejvíce je podporovat - protože je potřebujeme.

Když se třeba mluví o tom, že tady jednou nebudou lidé, kteří by vydělávali na naše důchody; já si myslím, že když by sem přišli černoši z Afriky, katolíci, křesťané, tak se nemáme čeho bát. Možná by bylo jednou dobré mít tady pár misionářů z Afriky, s jejich nadšením, s jejich pohledem na svět. Oni si na nás nehrají, jsou to kluci, co vyšli, ano, z pralesa, chodili do pralesní školy, potom do semináře, a dneska umí čtyři světové jazyky, ovládají internet, znají Písmo svaté odshora dolů, jsou duchovně na úrovni. Jak velký je Bůh! Na pralesních dětech nám ukazuje svou velikost!

My nemáme ponětí o tom, co to vlastně znamená, že dítě chodí do školy, a ještě si stěžujeme, že

musíme dát tisíc korun na nějaké školní akce. Nadáváme na hlouposti, ale neřešíme podstatu: totiž že jsme nemuseli tu školu postavit, nemusíme tam chodit na brigády, shánět plat pro učitele a tak dále. Tam ano. Jinak by školu neměli. Stát se o ně nestará. Je tam ale kněz, kterému na tom strašně záleží, tu školu chce postavit, dává proto dohromady lidi i prostředky.

My jim pomůžeme s lavicemi, s plechovou střechou, uhradit náklady na učitele. Ten se taky těžce shání a musí být o něho postaráno, nemůže celý den učit a pak nemít co jíst. Kněz tedy rozpočítá náklady na jednoho žáka. Ve škole, kde jsme byli, to vychází na patnáct dolarů na celý rok, což je tři sta korun. Když máte těch dětí pět, osm, dvanáct, není to legrace. Rodiče se musí rozhodnout, které děti budou chodit do školy, a které ne. V nižších třídách je dětí třeba sto osmdesát, ale v těch vyšších už jen sedesát, naučí se základní věci, angličtinu, číst a psát, a nepokračují dál. Pokračují jen ti, do kterých rodiče mohou investovat.

To, co my děláme, je minimum. To není tak, že do nich „pumpujeme“ peníze. My můžeme trochu pomoci a oni k té trošce musejí mít vlastní spoluúčast. Žasnu, když vidím, jak tu trošku dokážou využít; já si neumím představit, co by ze mě bylo, kdybych byl v takové škole!

V čem by zapojení se do misii mohlo pomoci nám, našim farnostem?

Ať jsme přijeli v Africe do jakékoliv farnosti, každá měla svoje misijní klubko. My jich tady máme osm nebo devět. Ty děti se modlí za misie, na misie vydělávají. Naši faráři řeknou, no jo, my tady máme jiný starosti. Kdyby to zažili, kdyby to viděli! Misie je součástí života církve. Jako katecheze. Když chybí, tak vám chybí jedna ze základních činností. Misie nám pomáhají víc, než my pomáháme těmi misie. Jiný kněz řekne, já už nevím, co bych tady pro ty lidi dělal, tady je tak málo věřících. Tak jim nabídněte misie! Zapojují se do nich i tzv. nevěřící. Důležité je, že misie nepomáhají jenom věřícím, ale například do té školy mohou

chodit všechny děti, nejen děti katolíků, pomáháme bez rozdílu vyznání. I my u nás můžeme dělat misijní činnost bez rozdílu vyznání: odpovědět na zájem o misie, pomoci lidem, cestování, touhu poznávat. Je to krásná příležitost pro pastorační činnost.

Velikonoční vigílie, křest (30. března 2013)

Kdyby se na to nějaký kněz spolu s farníky zaměřil, má dva dny v týdnu co dělat. Je snadné říci, já mám své starosti, ale možná by to právě mnohé starosti vyřešilo.

Každý z nás je pozván, všichni jsme misionáři Pána Ježíše, členy církve a Svátý otec nás všechny zve, abychom byli jeho přáteli na poli misijním. Jsem rád, že jsem dostal takovou krásnou šanci a mohl zažít Ugandu, hlavně její lidi, vidět je, setkat se s nimi. Od bohoslovců z Fort Portal dostávám mailly, to vás povzbudí! Život před Ugandou a po Ugandě – mnoho věcí přehodnotíte. Žádné větší televize, žádné hlouposti, protože můj bratr nemá co jíst. Jeho děti nemají školu. Proč bych jim nedal pár korun místo nového foťáku, který až tak nepotřebuju!

Ptala se Hana Klára Němečková
Foto P. Jiří Šlégr
www.missio.cz

Obyčejný neobyčejný život naší farnosti

Při přípravě tohoto článku o farnosti člověka napadlo: vždyť náš farní život není ničím zvláštní, je to každodenní obyčejný život. Ovšem hned jsem si uvědomil, že život s Bohem je neobyčejný. A tak to naše představení nebude v číslech a statistikách - mnohdy je nás poskrovnu, jindy více. Ale to není nejdůležitější. Pře krásně na to odpověděl P. Josef Čermák, farář v Kadani, svému moravskému spolubratru, když mu položil otázku: „Jsou tam vůbec nějaký lidi?“ - „Jo, lidi tam jsou. A někteří i v kostele.“

Farnost Chomutov

Jedna velká přestavba

Když jsem přišel do této farnosti v říjnu roku 2002, byla zde celá řada věcí, která mne nenechávala zcela klidným. Především budovu fary bylo třeba zařídit tak, aby v ní mohl být realizován farní život. Tak začala jedna velká přestavba, která nebere na různých úsecích farního obvodu konce.

Na samém počátku mi nejvíce byl nápomocen můj rodný bratr, který se vyzná ve stavebnictví. Držel jsem ho tu několik dní v kuse, dokud nebylo to nejnmutnější položeno, vydlážděno a postaveno. Nebyl na to rozhodně sám. Neohroženě se zapojila celá řada farníků: doktoři, učitelé, studenti, mládežníci, dokonce osobně a vlastnoručně i starosta obce Bílenců. Byl to fajn čas. Bratrance vytrhávali prohnílé obložení i celá futra, a díky mé babičce, která poslala z Moravy celou velkou krabici moravských koláčů, byla tato námaha, myslím, i velmi příjemná. Hned o prvních velkých prázdninách přijeli na pomoc také vysokoškoláci z Liberce, oklepávali jsme odpadávající omítku v děkanském kostele. Naštěstí jsem na vlastní přání dostal od svých příbuzných darem k primici dobrou výbavu nářadí.

První sv. přijímání (2008). Foto Marie Šnajdrová

Broučci a Beatlesáci

V průběhu všech těch prací jsem si povšiml, že je tady početná skupina malých dětí. A tak se mi vyloupila v hlavě myšlenka „Broučků“, programu pro nejmenší jedenkrát za 14 dní v nově zbudovaném farním klubu. Této aktivity se 21. listopadu 2003 chopila jedna maminka, MUDr. Alice Řehořková, které zpočátku pomáhaly Klárka, Bety,

Hořenec, pouť sv. Anny (2010). Foto Jiří Pavlín

Annett, Mája a Lucinka. Ty později převzaly vedení. Slavili jsme společně i mši svatou pro děti zvláště uzpůsobenou. V současné době se věnuje Broučkům opět jedna z maminek, Bára Pláteníková.

Odstuplí Broučci se časem začali setkávat jako Beatlesáci na víkendových akcích jednou za měsíc. „Jednou to byl poštovní víkend v Chomutově, podruhé zimní výstup k Partyzánu, dále mafiánské dvoudenní v Jirkově či podzimní víkend v Klášterecké Jeseni. Nebylo to náboženské vzdělávání, od toho jsou hodiny náboženství, nebylo to sportovní soustředění, od toho jsou hokejové kluby. Byly to akce lidí, kteří se po dni her a zábavy nestyděli kleknout před kříž a poděkovat Tomu, který je původce radosti,“ jak uvádí Marie Šnajdrová.

Farní chaloupky

Po několika letech fungování Broučků vyvstala touha a potřeba jít ještě o krok dál. Ve farnosti jsme se co týden scházeli také my, středo- a vysokoškoláci,

plní energie a nápadů. A tak P. Alois napadlo, že by se obě skupiny mohly navzájem obohatit. Jeho myšlenkou, že povedeme týdenní chaloupky pro farní děti my, jsme byli šokováni. Není divu! Byli jsme mladí, nezkušení, nevěděli jsme, co můžeme čekat. Na rozdíl od táborů by chaloupky měly mít navíc duchovní rozměr, což představuje velkou zodpovědnost. Museli jsme na sobě začít pracovat. Část z nás absolvovala jedny chaloupky u ostrřílených Svítavů, někdo prošel kurzem pro hlavní vedoucí, někdo kurzem pro zdravotníky, často jsme se na faře scházeli a chystali program. P. Alois nám předával zkušenosti starších a formoval nás i duchovně. Farníci se za nás neúnavně modlili. Když se termín blížil, bylo nutné

připravit místo činu, posekat zahradu, prozkoumat místo na jednu noc pod širákem, udělat velký nákup, připravit rekvizity... hlavně na nic nezapomenout!

Účastnilo se tenkrát, myslím, 24 dětí. Dopadlo to ke slávě Boží nad naše očekávání! Přes všechnu únavu vedoucích a neúnávitelnost dětí jsme byli všichni do jednoho nadšení. A byly to právě děti, kdo si vyžádal další chaloupky. A další a další, ...letos již deváté. Přes přirozené změny v řadách vedoucích se jede dál. Jsme stále svědky toho, že Bůh umí hrát i na housle s jednou strunou.

Klára Janošová (dříve Žáková)

Farní sbor

Jeho počátky sahají přibližně do 70. let minulého století. Nepřímo a jistě nechtěně se o jeho vznik postarali soudruzi, když v 50. letech zavřeli a zrušili kláštery, mnoho řeholníků internovali, mnoho jich poslali budovat socialistickou vlast. Tak se později dostali řeholníci - dělníci také k nám do Chomutova. Pro nás, tehdy 12–15leté děti, byl nej-

výraznější a dodnes nezapomenutelnou osobností salesián pan Jaroslav Šindler. Plnil své nelehké pracovní povinnosti na stavbě přehrady, po pracovní době se plně věnoval mládeži a dětem a každý den hrál při mši sv. na varhany! Maximálně trpělivý, obětavý, vstřícný, stále dobře naladěný, štědrý – rozdál vše, co vydělal. Sportoval s námi, učil nás hrát na klavír, na housle, zpívat, modlil se s námi, předčítal nám knihy a nenápadně a nenásilně položil základy našeho sboru (spíše sborečku několika děvčat). Stalo se pro nás samozřejmostí zpívat při májových pobožnostech, o pouti nebo při nedělních mších sv. O Velikonocích a Vánocích se k nám dětem přidávali i někteří rodiče, dokonce i „kolegové“ z Hlaholu, a doprovázel nás malý orchestr.

Po odchodu pana Šindlera na zasloužený odpočinek [v roce 1984, zemřel v roce 1993 na Moravci – pozn. red.] se naším novým excelentním varhaníkem, dirigentem a sbormistrem stal pan Vít Šobáň. A je jím zaplat Pán Bůh dodnes. S maximálním nasazením, obětavostí, nezištně a na úkor volného času hraje na varhany, s ministrantskou scholou nacvičuje gregoriánský chorál a pracuje se sborem plným ubreptaných, často i ureptaných členů (spíše členek).

Farní chaloupka (2009). Foto Marie Šnajdrová

Je obdivuhodné, s jakou erudicí, trpělivostí a odvahou pracuje se sborem převážně amatérů, co s námi dokáže nazkoušet. Všechno k větší cti a slávě Boží! Děkujeme.

Johanka Tomková

Adorace

Při všech těch opravách a úpravách jsem hned na začátku vnímal potřebu, velkou potřebu společné modlitby. Pamatuji si velmi živě, jak mne zaujaly adorace, které v mé rodné farnosti zavedl náš pan farář P. Pavel Kupka, když se vrátil z návštěvy v Taizé. A to bylo to, co mi tu chybělo, a zároveň bylo třeba, aby neslo veškeré naše úsilí. Konají se dvakrát za měsíc vždy ve čtvrtek v kapli Svaté rodiny na faře.

Beatlesáci (2011). Foto Marie Šnajdrová

Úklid kostela

Člověk si ani moc neuvědomí, že kostel se musí občas uklidit, a nejlépe pravidelně, aby byl vždy čistý. Byla jsem ještě trochu mladší, měla problémy s dětmi a úplně jiné starosti a úklid kostela byl jaksi mimo mě. Jenže pak jsem se dozvěděla, že kostel uklízí pan vikář, a to mě dostalo. Domluvily jsme s mojí sestrou čtyři party, pravidelně se střídáme, a kostel je vždy vzorně uklizen, aspoň doufám. Generální úklid se svolává vždy zvlášť, a to se zúčastní spousta lidí z farnosti. Úklid v zimě

je náročný, ale pan farář na nás myslí a donese štamprlík domácí moravské slivovice na zahřátí a pak jde uklidit lépe.

Marie Halbichová

Rekolekce

V létě 2012 k nám poslal otec biskup na praxi do farnosti nového jáhna Ing. Pavla Morávka, který tu sice

byl jen půl roku, ale rozběhl to, co naší farnosti chybělo. Pravidelné měsíční duchovní obnovy - rekolekce. Manželé Veličkovi o nich napsali: „Už jsme si zvykli, že první sobotní ráno v měsíci nedoháníme ve spánku to, co jsme přes týden zameškali. Ale že - pokud možno - před sedmou vstaneme a jdeme do kostela. Po mši se můžeme těšit na snídani ve farním klubu a pak na to nejdůležitější - program farní rekolekce. Vždy na nějaké zajímavé téma, které se týká daného období církevního roku. Adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí završí dopoledne věnované všem věkovým kategoriím, ztišení, a hlavně Pánu Bohu - uspěchané době navzdory.“

Setkání manželů

Tradiční v naší farnosti jsou také „manželáci“. Jde o to zastavit se a věnovat podvečer po pracovním dnu nějakému aktuálnímu tématu. Probrat s panem farářem věci, na které není jindy čas, anebo si jen tak popovídat třeba o tom, co je nového. Společnou modlitbu pak nejčastěji věnujeme (nejen) našim rodinám.

Petr a Hana Veličkovi

Setkání seniorů

Dalším krásným počinem samotných farníků je setkávání seniorů, vlastně spíš bych řekl senierek. Dříve se scházely k modlitbě a pobesedování u bábovky a dobré kávy střídavě vždy u nějaké z členek doma, co jsme však dali faru trochu dohromady, uvítaly jsme obě strany - já i ony - setkávání na faře ve farním klubu. Kupodivu nesmírně stojí o to, abych byl s nimi a mezi nimi. Když totiž někdy nemohu, hned mi dají najevo své zklamání a okamžitě připomenou, že příště se mnou určitě počítají, což mne vždy mile potěší. Mívají svůj vlastní program pod vedením paní Emílie Chuchlové, většinou mariánsky laděný, ale nejen. Cítím se mezi nimi opravdu dobře. Čas od času připravím i téma na pokračování, ale i kdybych je neměl, vždy se najde z jejich řad aktuální otázka, téma či trápení nebo i radost, které vyprovokují krásnou besedu zakončenou růžencem.

Jarní prázdniny

Každoročně, již několik let, ani nevím přesně, jestli deset či devět, pořádáme s jirkovským panem farářem Mirkem Dvouletým společné jarní prázdniny pro děti obou farností. Bývají mnohdy opravdu dobrodružné! V tomto prázdninovém týdnu se snažíme pro děti skloubit duchovní program s turistikou, zábavou i hrou. A jelikož nás bývá každý rok kolem dvacítky, upevňuje nás to v přesvědčení, že to má svůj smysl, pře-

Bířmování (2012). Foto Pavel Šnajdr

baže si nejsme jisti, zda my, páni faráři, nejsme po takovém týdnu více zničeni, než děti. Ale je to RADOST!

Výzdoba kostela, pohoštění při poutích

V našem děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie je zajímavá gotická socha Panny Marie, která drží v náručí Ježíška a dává mu ochutnat bobulky z hroznů vína. Je to zajímavý obraz: Ona podává nás jakožto plody révy, zda má Kristus Pán v nás zalíbení.

O výzdobu děkanského kostela se celá léta velmi pečlivě starávala paní Skalická, s ubývajícími silami ji vystřídaly Helenka Žlebková s Helenkou Břeškovou, naše dobré paní „květinářky“. Zvláště při poutích se také projeví pekařské umění všech našich hospodyněk v čele s paní Martou Skálovou, které připraví lahodné pohoštění pro různé poutě a setkání, takže lidé zůstávají po mši svaté ještě klidně dvě hodinky v přátelském klábosení.

Správa farnosti a opravy kostelů

Farnost Chomutov je od ledna 2013 právním nástupcem 13 farností, které byly dlouhá léta z Chomutova spravovány. Chomutovský administrátor má na starosti dalších 12 farností v okolí. Celkem má ve správě 11 kostelů, z nichž jeden je totální ruinou, několik kaplí a dalších drobných sakrálních památek. Mnoho z nich je ve vážném stavu. V uplynulých letech proběhlo mnoho oprav. Zcela zrestaurovány a vyměněny byly vitráže v obou hlavních chomutovských kostelích (Nanebevzetí Panny Marie a sv. Barbory), uskutečnily se kompletní výměny krytiny střech (fary, děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie a kostela sv. Barbory v Chomutově, kostela Povýšení sv. Kříže v Údlicích, kostela sv. Mikuláše v Droužkovicích) a mnoho dalšího např. v oblasti elektroinstalací, osvětlení.

V současné době se farnost chystá na opravu kostela sv. Matouše v Pře-

čaplech, kulturní památky, která je na seznamu nejhroženějších památek Ústeckého kraje.

Farnost Chomutov se také velkou měrou podílí na opravách poutního místa Květnov, které sice spadá pod jirkovskou farnost, ale kostel Navštívení Panny Marie berou i chomutovští farníci za svůj. Tato perla Krušnohoří, jak bývalo poutní místo nazýváno, právě podstupuje výraznou rekonstrukci financovanou z evropských fondů.

Ing. Lukáš Tomko

Skalní růže

Musím však říci, že za veškerým dobrým dílem stojí každodenní modlitba třebaže prořídých, ale věrných věřících, kteří se den co den brzy ráno přede mší svatou za celou farnost, rodiny i církve modlí sv. růžencem a jiné zásvětné modlitby v kostele Nanebevzetí Panny Marie, který paní Ludmila Konopásková už něco málo po šesté hodině ranní dennodenně otvírá. Toto jsou ty naše skalní růže, mezi které patřila i zesnulá naše milá paní Johanka Liščáková. Tato staříčká, ale vitální farnice neúnavně působila v našich řadách, mezi dědůškami a babičkami v domovech důchodců, farnosti – a mnohé přivedla ke skutečnému trvalému obrácení.

Věřím, že nad námi také bdí svou otcovskou přímluvou v nebi pan vikář Jan Kozár, který pro tuto farnost žil a obětoval se celých 21 let. Jeho blízkost byla i pro mne velkým obohacením. Jsem velmi rád, že mohl mezi námi dožít a odejít před Tvář Boží přímo z naší fary. Jsem vděčný za to, že jsme mu mohli bratrsky posloužit – pan kaplan Radim svou péčí a společnou modlitbou a já zaopatřením svatými svátostmi v předvečer jeho narozenin pro věčnost. Není rozhodně všechno ideální a snadné, ne nadarmo se říká, že život je boj. Ale před tím je především veliký dar!

Připravil R.D. Alois Heger, zpracovala Hana Klára Němečková

Chomutovští kněží

R.D. Mgr. Alois Heger (*1976) pochází z Jevíčka, z olomoucké arcidiecéze. Za litoměřickou diecézi se rozhodl studovat díky R.D. Ladislavu Kubíčkoví, opravovali spolu mj. kostely na Frýdlantsku a v Bohušovicích nad Ohří. Rok jáhenské praxe měl v Liberci, po kněžském svěcení 29. června 2002 tam byl i první tři měsíce kaplanem. V říjnu 2002 přišel do Chomutova. Po dvou letech kaplanské služby se zde stal administrátorem.

R.D. Mgr. Radim Vondráček (*1963) prožil dětství a mládí v Brodčích nad Jizerou. Po absolvování gymnázia v Mladé Boleslavi vystudoval konzervatoř v Praze, poté se věnoval profesionálně zpěvu a hudbě. V roce 2000 vstoupil do pražského semináře. Do Chomutova přišel o pět let později jako jáhen, od kněžského svěcení 24. června 2006 zde působí jako farní vikář. Má na starosti mj. domov důchodců, navštěvuje nemocné, dochází do nemocnic a jednou za čtrnáct dní do vězení ve Všehrdech.

Ku pomoci jim jsou pastorační asistenti Helena Žlebková a Mgr. Josef Filip.

www.farnostchomutov.cz

Přehled bohoslužeb

Chomutov

kostel Nanebevzetí Panny Marie

ne 8.00 a 10.00 hodin

po-so 7.15 hodin

po, st, pá 18.00 hodin

kostel sv. Barbory

ne 18.00 hodin

út, st, pá 17.00 hodin

Údlice

ne 8.30 hodin

čt 17.00 hodin

Březno

2. ne v měsíci 14.00 hodin

Droužkovice

ne 11.15 hodin

Vysoká Jedle

1. ne v měsíci 14.00 hodin

✱
Bohoslužby v ostatních kostelích farního obvodu na www.farnostchomutov.cz

ZVONOVY za zvony kostelů litoměřické diecéze

Barokní děkanský kostel Povýšení sv. Kříže v Kadani je jednou z výrazných dominant tohoto svérázného a půvabného severočeského města ležícího na rozhraní dvou odlišných světů - průmyslem drasticky poznamenané krajiny na straně jedné, a oblastí, kde ještě lze nalézt civilizací málo dotčená místa, která dávají tušit, jak krásné to zde muselo být v časech, kdy ještě nebylo vidu ani slechu po komínech, ocelových hadech jako-

Pozoruhodně nesourodá čtveřice zvonů

by nikde nekončících potrubí a dalších krajinotvorných industriálních „artefaktech“, na straně druhé. Monumentální dvouvěžové průčelí děkanského kostela dává tušit, že tyto věže zastřešené charakteristickými báněmi v sobě ukrývají zvonový soubor, který stojí za to navštívit, prohlédnout a vyslechnout. Jako ve většině českých měst, tak i zde, v Kadani, z původního zvonářského odkazu díky válečným rekvizicím mnoho nezůstalo. I když přeci jen – největší zvon kadaňského děkanského kostela zůstal ušetřen právě díky velikosti a blízkost dopovskému vojenskému výcvikovému prostoru se stala osudnou nejen přílehlým místům a jejich památkám, ale i infrastruktuře, třeba v podobě zrušení důležitých železnic (tzv. Doupovská dráha) apod. V onom městečku jsou kostely

tři zvony jsou zavěšeny ve zvonovém patře jižní věže. O nich by se dalo říci, že ač jsou mnohem starší než největší Bellmannův zvon v severní věži, byly sem zavěšeny druhotně, a tudíž jsou vlastně jakýmsi „zvonovými přistěhovalci“.

Druhým největším zvonem děkanského kostela v Kadani je nádherný zvon odlitý v roce 1584 jáchymovským zvonářem Hansem Wildtem. Vyznačuje se nádhernou a mistrovsky provedenou reliéfní výzdobou, na níž upoutá především ukřížovaný Kristus. Z kovolijec-kého hlediska patří takto provedený reliéf mezi jedinečné exempláře. Ani tento zvon není žádným drobečkem – při spodním průměru 115 cm lze jeho hmotnost odhadnout na jednu tunu. Do Kadaně byl přestěhován z Tušimic po likvidaci obce, která musela ustoupit elektrárně, takže tento zvon je jednou z mála památek na toto místo.

Třetí zvon děkanského kostela v Kadani pochází ze západních Čech. Městečko (jméno zatím raději neuvedu), kde původně vyzváněl, není od hranice mezi plzeňskou a litoměřickou diecézí příliš vzdálené a blízkost dopovskému vojenskému výcvikovému prostoru se stala osudnou nejen přílehlým místům a jejich památkám, ale i infrastruktuře, třeba v podobě zrušení důležitých železnic (tzv. Doupovská dráha) apod. V onom městečku jsou kostely

dva – klášterní, který je současně farním, a monumentální hřbitovní a poutní kostel, z jehož věže pochází zvon odlitý v roce 1520 nebo 1510 (nápis není zcela jasný) mistrem Ondřejem. Při spodním průměru 70 cm jej řadíme již k menším zvonům.

Nejmenším zvonem děkanského kostela v Kadani je pak „Floriánek“ – nepříliš vydařené dílo významného představitele pozdně barokního zvonářství J. Kühnera, který jej odlil v roce 1779. J. Kühner nebyl špatný zvonář – z jeho dílny máme v naší diecézi velmi pěkné zvony, např. ve věži kostela sv. Václava a Blažeje v Děčíně, ale i jinde. Jenže kadaňský „Floriánek“, jehož spodní průměr činí 50 cm, budí podezření už od prvního pohledu, z něhož je patrné, že je pěkně šišatý! Je samozřejmé, že tato skutečnost se výrazně promítá i do jeho hlasu, který je osobitě „ošklivý, až je v celkovém výsledku půvabně nezaměnitelný“ (doufám, že se kadaňští farníci na mě nebudou na základě této charakteristiky jejich zvonu zlobit a že se neurazí). Tady bychom mohli začít filozofovat, co je vlastně krásné a co není a kde jsou hranice mezi jedinečností, krásou, ošklivostí a podobně. Zkrátka a dobře – kadaňský zvon „Floriánek“ je osobitý a nezaměnitelný a jeho hodnocení ponechejme subjektivnímu vnímání a úsudku každého posluchače. V každém případě jde o památný zvon, který má ve věži kadaňského děkanského kostela své místo!

A tak vlastně docházíme k závěru – čtveřice zvonů ve věžích děkanského kostela Povýšení Sv. Kříže v Kadani je „pozoruhodně nesourodá“, a právě proto je osobitá a stojí za pozornost.

Radek Rejšek, diecézní kampanolog a organolog

Krátké zprávy z diecéze

Představujeme nově zrestaurovanou kapli sv. Vavřince v biskupské rezidenci

V biskupské rezidenci v Litoměřicích se v pondělí 29. dubna 2013 konalo slavnostní setkání, při kterém litoměřický biskup Mons. Jan Baxant za účasti restaurátorů a pozvaných hostů slavnostně představil zrestaurovanou kapli sv. Vavřince.

Kaple s malbami Františka Kučery /Kutschery/ a Kryštofa Viléma Tietzeho (?) je součástí biskupské rezidence, kterou nechal postavit biskup Jaroslav Ignác hrabě ze Šternberku podle plánů stavitele Giulia Broggia v letech 1683-1701. Nachází se v soukromých prostorách biskupa, veřejnosti není běžně přístupná.

Iluzivní architektura na stěnách kaple sv. Vavřince byla zásahem malířů na konci 60. let 20. stol. zničena (stěny byly přetřeny šedou barvou). Díky poskytnuté dotaci Ministerstva kultury ČR, Ministerstva financí ČR, Ústeckého kraje a Města Litoměřice se podařilo po náročných restaurátorských opravách výzdobu jejího interiéru obnovit. Restaurátorské práce probíhaly ve třech etapách v letech 2009-2012 a stály zhruba 1 800 000 Kč. Během nich byly obnoveny iluzivní nástěnné a nástropní malby a štuková výzdoba.

V roce 2010 byla restaurována východní stěna kaple, na níž je namalován iluzivní oltář. V roce 2011 to byla nástropní malba, fabion, hlavice pilastrů, štuky a medailony na stropě. V roce 2012 byla restaurována západní, jižní a severní stěna kaple.

Nástěnné a nástropní malby restaurovaly ak. mal. Anna Svobodová a akad. mal. Eva Votočková, restaurování štuků provedl ak. soch. Jiří Živný s dalšími spolupracovníky.

Mons. Jan Baxant poděkoval všem, kteří se na obnově kaple podíleli. Připomněl život sv. Vavřince, jemuž je kaple zasvěcena, připojil osobní vzpomínku na jednoho z bývalých litoměřických biskupů, Štěpána kardinála Trochtu, a zmínil, že v kapli sv. Vavřince v biskupské rezidenci v Litoměřicích byl biskupem Trochtou tajně na kněze vysvěcen současný pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka.

Podle informací diecézní konzervátorky Lady Hlaváčkové vznikla současná podoba kaple sv. Vavřince pravděpodobně v závěru 18. století, kdy došlo k dozdění oken a dveří a interiér byl nově vymalován, na východní stěně vznikl iluzivní oltář a stěny kaple byly pokryty iluzivní architektonickou výmalbou ve světlých tónech. Nástropní malba představuje sv. Vavřince. Iluzivní malovaná oltářní architektura se sochami apoštolů je patrně dílem F. Kutschery. Původní oltářní obraz sv. Vavřince, připisovaný K. V. Tietzovi, byl údajně již ve 20. letech 20. stol. v havarijním stavu a nyní je neznámý. Místo něj je dnes osazen obraz sv. Vavřince neznámé proveniencí.

V minulosti byly malby v kapli několikrát přemalovány a upraveny.

Ve fotogalerii na straně 23 si můžete prohlédnout, jak kaple vypadala před a po restaurování.

Jana Michálková

Setkání poutníků s biskupem Janem

Setkání poutníků (návštěva poutníků z jižních Čech a jižní Moravy), mše sv. s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem, žehnání motorkářům, 8. května 2013, Novosedlice a Dubí.

Foto Jan Dudys

České vysoké učení technické provedlo výzkum v rumburské Loretě

V ambitu památkově chráněné loretánské kaple v Rumburku probíhal od listopadu loňského roku do května výzkum, který zajišťovalo České vysoké učení technické v Praze (ČVUT). Během této doby byly v křížové chodbě z poloviny 18. století umístěny měřicí přístroje, díky nimž ČVUT a vlastník objektu, Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk, získá řadu dat o vlhkosti a teplotě v objektu. „Pilotní průzkum má za cíl provést dlouhodobá

měření vybraných parametrů vnitřního prostředí a zjistit příčiny zvýšené vlhkosti zdi v barokní křížové chodbě, která obklopuje loretánskou kapli z roku 1707,“ vysvětluje prof. Ing. Karel Kabele, CSc., z Katedry technických zařízení budov Fakulty stavební ČVUT v Praze. Po ukončení projektu bude možné stanovit možné příčiny zvýšené vlhkosti kulturní památky, která nepříznivě ovlivňuje stav nástropní a nástěnné výmalby i sochařské výzdoby barokního areálu Lorety v Rumburku. Současně budou navrženy možné způsoby řešení tohoto problému.

Rumburská Loreta byla postavena podle vzoru proslulé kaple v Loretu u Ancony v Itálii. Mariánské poutní místo v Itálii má podobu nádherně zdobené renesanční schránky z mramoru, která ukrývá zdivo z prostého Svatého domku, v němž v Nazaretu žila Panna Maria, Ježíš a Josef. Loretánská kaple v Rumburku byla postavena v letech 1704-1707 podle projektu architekta Johanna Lucase Hildebrandta z Vídně. Slavný rakouský architekt na popud majitele rumburského panství Antona Floriany z Liechtensteinu osobně navštívil italské poutní místo, přeměřil původní kapli a vypracoval plány pro rumburskou stavbu. Osobně dohlížel i na její rumburskou realizaci. Do roku 1709 byl vnější pískovcový obal rumburské loretánské kaple doplněn o rozsáhlou sochařskou výzdobu od saského sochaře Franze Bienera. Rumburské poutní místo spravovali do roku 1950 kapucini z přilehlého kláštera.

O celkovou záchranu barokního skvostu severních Čech usiluje od roku 1996 vlastník objektu za podpory Ministerstva kultury ČR. Záchrané práce zatím přišly na 23 milionů korun. Celoročně přístupným loretánským areálem v Rumburku ročně projde na osm tisíc návštěvníků. Kromě běžných prohlídek jsou pro ně připraveny stálé expozice o historii Lorety, kapucínského kláštera a loretánského podzemí. V křížové chodbě se odehrávají krátkodobé výstavy a v přilehlém klášterním kostele sv. Vavřince koncerty. V květnu to byla Loretánská muzejní noc, v červenci a srpnu proběhnou večerní

prohlídky při svíčkách a za doprovodu varhanní hudby.

Klára Mágrová, Rumburk a Jiřikov

Litoměřickou diecézi navštívil národní ředitel Papežských misijních děl z Ugandy

Diecézní biskup Mons. Jan Baxant se v neděli 19. května 2013 v Litoměřicích setkal s ugandským národním ředitelem Papežských misijních děl P. Philipem Balikuddembem.

P. Philip Balikuddembe navštívil během neděle v doprovodu diecézního ředitele Papežských misijních děl litoměřické diecéze Luboše Fronka mladoboleslavskou farnost a farnost Chotětov, které spravuje R.D. Pavol Poláček. V obou farnostech se účastnil bohoslužby, v Mladé Boleslavi rovněž besedy na faře.

„Při večerním setkáním s panem biskupem prohodili situaci misijních děl a vzájemně sdíleli duchovní tradice, kterou P. Philip viděl, mu však nešlo, že oproti ugandské církvi jsou naše farní komunity malé a prožívající bolest nezájmu okolí o Krista. Při setkání mohli zhodnotit vzájemně odlišnou situaci i podmínky, v nichž se církve v obou zemích nalézají,“ uvedl R.D. Martin Davídek, biskupský vikář pro pastorační, který se setkání také účastnil. „Niméně pan biskup pokusil se na to, že je rád i za malá společenství, jako například hnutí Světlo-Život, s jehož členy se ten den setkal v Jablonném v Podještědí,“ dodal.

Misijní cesta P. Philipa Balikuddembeho po České republice proběhla ve dnech 18. - 26. května. Uskutečnila se na pozvání národního ředitele Papežských misijních děl v České republice P. Jiřího Šlégra; zhruba dva měsíce poté, co P. Jiří Šlégr spolu s Lubošem Fronkem a kameramanem Janem Štindlem navštívili africkou Ugandu (více v rozhovoru na straně 4-7).

Jana Michálková

Relikviáře sv. Zdislavy putují do Cvikova, České Lípy a polských Gidel

Biskup Jan Baxant a strážce hrobu sv. Zdislavy P. Jan Rajlich OP předali v sobotu 25. května 2013 během hlavní pouti ke sv. Zdislavě v Jablonném v Podještědí čtyři nové relikviáře s ostatky této světky.

Ve čtvrtek 16. května se uskutečnila v Horní Polici vikariátní konference českolipského vikariátu. Za přítomnosti litoměřického biskupa Jana Baxanta a strážce hrobu sv. Zdislavy

P. Jana Rajlicha OP bylo během ní zapečetěno šest nových relikviářů s ostatky sv. Zdislavy. Dva z nich předal biskup Jan Baxant během poutní mše svaté v bazilice sv. Zdislavy a sv. Vavřince zástupcům nových majitelů: farnosti Česká Lípa a fraternitě sv. Zdislavy třetího řádu dominikánů v polských Gidlach. Třetí relikviář získala farnost Cvikov. Čtvrtý relikviář přijal jako dar a překvapení z rukou P. Jana Rajlicha Mons. Jan Baxant.

Potvrzení o pravosti ostatků sv. Zdislavy vydal biskup Jan Baxant již v loňském roce, a to 6. srpna 2012 pro farnost Brno-Lesná (informovali jsme ve Zdislavě 2012/08).

Hana Němečková

Mariánská poutní mše v Modlívém dole

Poutní mše svatá, zahájení mariánského měsíce, litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, místní děkan P. Josef Pavlas SDB (Nový Bor) a hosté. Modlívý důl u Svojkova, 1. května 2013.

Foto Evžen Políček

Biřmování v Semilech

Mše svatá s udílením svátosti biřmování se konala za účasti litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta 5. května 2013 v kostele sv. Petra a Pavla v Semilech.

Foto Jana Brožová

Zloději ukradli barokní hodinový stroj z kostela na Štětsku

Hodinový stroj z věže kostela sv. Petra a Pavla v Chcebuzi na Štětsku ukradli koncem dubna zloději. Stroj, jenž pochází z 18. století a je kvalitní hodinářskou prací, zřejmě skončil v rukou sběračů kovů. Škoda je obrovská, umělecko-historická hodnota nevyčíslitelná.

Stroj sice již nebyl funkční, podle slov odborníka však byl v kom-

pletním stavu a plně restaurovatelný do původní funkční podoby. Jeho odcizením byly poškozeny autentické hodnoty kostela sv. Petra a Pavla, který je chráněnou kulturní památkou. Případ šetří Policie ČR.

V letošním roce se jedná o čtvrtý podobný případ v litoměřické diecézi.

Jana Michálková

Zveme vás na věž u katedrály sv. Štěpána

Od května byla pro veřejnost opět zpřístupněna věž u katedrály sv. Štěpána na Dómském náměstí v Litoměřicích. Od června do září bude pro návštěvníky přístupná každý den - od 10 do 17 hodin, v říjnu opět pouze o víkendech - také v tomto čase.

Vstupné zůstává stejně jako v minulém roce: dospělí 50 Kč, děti do 6 let mají vstup zdarma, děti od 6 do 15 let, studenti, důchodci a ZTP zaplatí za vstupenku 25 Kč. Rodinné vstupné zůstává ve výši 100 Kč.

Věž u katedrály sv. Štěpána je se svými 65 metry nejvyšším vyhlídkovým místem ve městě. Biskupství litoměřické ji pro veřejnost zpřístupnilo před čtyřmi lety v rámci rozvoje cestovního ruchu ve městě a v regionu. Expozice nabízí medailony litoměřických biskupů s fotografiemi, informace o historii Dómského pahorku a zdejších budovách nebo informace o zvonech ve věži.

Jana Michálková

Slavnostní uložení ostatků pánů z Bubna

Slavnostní uložení ostatků pánů z Bubna zpět do krypty v kostele sv. Václava v Březně na Mladoboleslavsku (12. května 2013). Součástí slavnosti byla mše svatá, kterou celebroidl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Krypta se v minulosti stala terčem vandalů, kteří ji vypáčili a ostatky rozházeli po kostele.

Foto Petr Mikula

Valdštejnské slavnosti ve Frýdlantu

Valdštejnské slavnosti, mše svatá v děkanství kostele Nalezení

Pouť do Svaté země

listopad 2013 – závěr Roku víry

Nabídky cestovních kancelářů a další informace na internetových stránkách: www.narodnypoutdosvatezeme.czPříhlášky za litoměřickou diecézi vyřizuje referent biskupského vikáře pro pastorační Jakub Myšička, tel. 416 707 539, mysicka@dltm.cz, obrátit se také můžete přímo na vámi vybranou cestovní kancelář.**Úmysly apoštolátu modlitby na rok 2013****Denní modlitba apoštolátu modlitby**

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc, aby...

1. úmysl všeobecný
2. úmysl misijní
3. úmysl národní

Červen

1. Aby mezi národy převládla kultura dialogu, naslouchání a vzájemné úcty.
2. Aby tam, kde vzrůstá vliv sekularizace, dokázala křesťanská společnost účinně podporovat novou evangelizaci.
3. Aby si mladí lidé zamilovali Krista a zůstali mu věrní i za nepříznivých okolností.

Červenec

1. Aby Světový den mládeže v Brazílii povzbudil všechny mladé křesťany v touze stát se učedníky a misionáři evangelia.
2. Aby se na celém asijském kontinentě otevřely brány hlasatelům evangelia.
3. Aby se náš národ nezpronevěřil víře svých otců.

Srpen

1. Aby rodiče a vychovatelé pomáhali novým generacím utvářet si správné svědomí a růst v dobrém a poctivém životě.
2. Za místní církve na africkém kontinentě, aby ve věrnosti evangelnímu poselství přispívaly k vytváření pokoje a spravedlnosti.
3. Aby ti, kdo musí překonávat překážky a lidskou zlobu, neztráceli odvahu a sňlu k věrnému plnění křesťanských povinností.

www.cirkev.cz

sv. Kříže, hlavní celebrant litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, 19. května 2013, Frýdlant.

Foto Radek Petrůšek

Litoměřický biskup navrhuje rozšířit pomoc pro potřebné

Teplá polévka pro bezdomovce, to je jedna z pomoci, které nabízí lidem, jež se ocitli v nouzi, litoměřická charita. Zatím se jedná o zhruba 15 porcí denně, litoměřický biskup Mons. Jan Baxant však charitě navrhl, aby byla tato služba rozšířena a navýšil se i počet vydávaných porcí.

Litoměřický biskup reaguje na situaci, kdy bezdomovci denně přicházejí na Dómské náměstí a žádají o jídlo přímo na biskupství. Požádal proto vedení Diecézní charity Litoměřice, aby pomoc pro potřebné rozšířila. „Dříve to byly kláštery, které v určité denní hodinu poskytovaly například teplou polévku, kus chleba a čaj. Moje úvaha vychází i z povzbuzení olomouckých charitních poměrů, kde se denně dává toto nejnmutnější přibližně sto padesáti lidem. V Litoměřicích nebo v dalších větších městech naší diecéze by to byl počet nižší. Domnívám se, že bychom měli pro tyto nuzné lidi, ať jsou na tom jakkoliv, ale mají hlad a žízeň, něco podniknout,“ vyzval biskup. „Kdyby se podařil „projekt“ poskytování nejnmutnější stravy v přesně stanovenou denní hodinu pro přibližně dvacet - podle okolností - lidí někde v centru města, případně ve spolupráci s městem, byla by to moje velká radost,“ říká. „Zde na biskupství se tímto nezřídíme pokračovat v pomoci žádajícím prosebníkům. Ti mnohdy nežadají jen nutnou stravu, ale i jiné potřeby k životu. V takových případech je odkazujeme například na perfektně sloužící charitní šatník,“ dodává.

V Litoměřicích poskytuje službu polévky zdarma farní charita - v nízkoprahovém denním centru, které je otevřené denně po celý rok v Domě Panny Marie Pomocné. „Rozdáváme polévku všem lidem přicházejícím do centra od třinácti hodin,“ říká Pavla Soukupová, ve-

doucí střediska. „V jednu chvíli zde může být až patnáct osob, průměrně jich přichází čtrnáct denně,“ uvedla.

Přestože se může zdát, že je tato kapacita dostačující, realita je jiná, a to pravděpodobně proto, že si ne všichni bezdomovci našli cestu k charitní pomoci, která je jim ochotně nabízena.

Navrhovaným řešením je službu farní charity rozšířit a navýšit kapacitu jídelny na dvacet míst, aby se tu mohlo v určeném čase vystřídat mnohem více lidí, a případné klienty všemi možnými způsoby o této službě informovat. „Znamenalo by to udělat v našem zařízení pravidelnou výdejnu na časově omezenou dobu, například na dvě hodiny denně,“ zamýšlí se Pavla Soukupová. Nyní, jak dodala, bude potřeba zjistit, o jakou částku budou náklady na zajištění této služby navýšeny.

Farní charita Litoměřice poskytuje v Domě P. Marie Pomocné (ul. Marie Pomocné 48, Litoměřice) tyto služby: azylový dům, noclehárnu a již zmíněné nízkoprahové denní centrum (více informací na <http://www.fchltm.cz>).

Nízkoprahové denní centrum je otevřené denně po celý rok, a to od 8 do 19 hodin. Současně zde může být až 15 uživatelů služeb. Přijít sem mohou muži i ženy od 18 let, v naléhavých případech i s dětmi. Jedinou podmínkou je, že dospělí nesmějí být pod vlivem alkoholu a nesmějí být agresivní.

A jaké služby jim tu jsou zdarma poskytovány? „Jsou v teple, mohou řešit své potíže a záležitosti s pomocí našich pracovníků, mohou dostat teplou polévku, mohou si zde uvařit vlastní jídlo z donesených potravin, mohou se tu vykoupat a vyprat si, mohou dostat ošacení ze zdejšího příručního skladu nebo je odešleme do šatníku diecézní charity, mohou si k nám nechat zasílat poštu, uschovat si u nás menší hotovost nebo s námi mohou řešit ubytování ať již v našem zařízení, nebo s naší pomocí jinde,“ říká Pavla Soukupová. Výjimkou je pouze praní prádla. Pokud nemají vlastní práci prášek, zaplatí za jednu várku deset korun.

Farní charita Litoměřice je jednou z charit Diecézní charity Litoměřice. Tu tvoří celkem 11 profesionálních a 12 dobrovolných charit. Zřizovatelem Diecézní charity Litoměřice je Biskupství litoměřické.

Oblastní a farní charity provozují jednotlivá střediska pomoci, přede-

vším charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu, osobní asistenci, domovy pro seniory, domovy se zvláštním režimem, azylové domy, azylové domy pro matky s dětmi v tísní, komunitní centra a nízkoprahové kluby pro děti, domy na půl cesty, charitní poradny, terénní služby, pomoc cizincům a uprchlíkům, humanitární pomoc a zahraniční rozvojovou spolupráci, charitní šatníky a další střediska pomoci. Podrobnější informace o konkrétních službách naleznete na internetových stránkách <http://dchltm.cz/>

Pravidelně je rovněž představujeme zde, na stránkách našeho diecézního časopisu, témata jednotlivých čísel volí podle aktuálnosti charita sama.

Jana Michálková

V Liberci a Hejnicích zazní oratorium Svatá Ludmila

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant převzal záštitu nad dvěma uvedenými oratoria Svatá Ludmila op. 71 Antonína Dvořáka, které nastudoval Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa – Liberec a katedrální sbor Cantores Gradecenses spolu s operním souborem Divadla F. X. Šaldy v Liberci. První koncert se bude konat 11. června 2013 od 19 hodin v Divadle F. X. Šaldy v Liberci, druhý 14. září 2013 od 15 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích.

Námět oratoria pojednává o období z raných českých dějin, kdy bylo pohanství střídáno křesťanstvím. Libreto sestává ze tří částí: Na nádvoří hradu mělnického,

V lesích berounských a V chrámu velehradském. V závěru díla zazní historický chorál Hospodine, pomiluj ny.

Uvedení, na které vás zveme, budou mít s jednou větší přestávkou délkou do dvou hodin (1 hod. 50 min.).

Bližší informace o díle naleznete na www.antonin-dvorak.cz/svata-ludmila

Jana Michálková

Domov v Maxově slaví padesátiny

Domov Maxov, sociální zařízení pro osoby s tělesným postižením, slaví letos 50 let své existence v Horním Maxově na Jablonecku. Spolu s Domovem slaví i sestry z kongregace Congregatio Jesu, působící zde od samého začátku. V rámci oslav proběhne několik kulturně-společenských akcí, na které nás srdečně zvou:

- 8. června – 7. července, výstava k výročí 50 let Domova Maxov „Od ústavu k Domovu“ v Zámečku ve Smržovce
- 8. června, festival v Parkhotelu ve Smržovce
- 9. června, Maxovská pouť v Horním Maxově
- 8. října, den otevřených dveří v Domově Maxov, akce probíhá v rámci Týdne sociálních služeb

Více přineseme v příštím čísle Zdi-slavy.

Hana Němečková
www.domovmaxov.eu**Výzva litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta**

Vážený bratři a otcové kněží, jáhnové, pastorační asistentky a asistenti, drazí diecezáni,

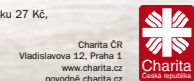
v nelehkých chvílích současných povodní především v naší diecézi se na vás všechny obracím s ujištěním duchovní blízkosti, ale i s výzvou a prosbou. Mnozí z vás jste vodním živlem opět postiženi, ale prosím a vyzývám vás, abychom neztratili naději, a lidem, našim bližním, ještě třeba více postiženým, pomáhejme dle svých možností a hlavně, probouzejme v nich stejnou křesťanskou naději, ze které sami žijeme.

Chápejme tento čas zkoušky jako příležitost osvědčit svou víru před Bohem a lidmi.

S požehnáním a modlitbou + Jan Baxant

Povodně 2013**Charita ČR poskytuje okamžitou i dlouhodobou pomoc.**SBÍROVÉ KONTO:
č. ú. 11998822/0800 u ČS VS 906Materiální pomoc a dobrovolníci – kontakty na povodne.charita.czDARCOVSKÁ SMS:
DMS CHARITAPOMOC na číslo 87 777

(Cena jedné DMS je 30 Kč, z toho Charita ČR obdrží částku 27 Kč, službu zajišťuje Fórum dětí.)

Plán povodňové pomoci Diecézní charity Litoměřice

Diecézní charita Litoměřice připravila plán povodňové pomoci v litoměřické diecézi.

Oblasti působení:

- Děčín, Děčínsko - OCH Česká Kamenice (www.charita-ceska-kamenice.cz)
- Ústí nad Labem - OCH Ústí nad Labem (www.charitausti.cz)
- Lovosice - FCH Lovosice (www.fchlovsice.cz)
- Litoměřice - FCH Litoměřice (www.fchltm.cz)
- Litoměřicko - DCH Litoměřice (www.dchltm.cz)
- Mělnicko - DCH Litoměřice (www.dchltm.cz)
- Liberecko, Frýdlantský výběžek - OCH Liberec (www.charitaliberec.cz)

Veškerá povodňová a popovodňová pomoc v litoměřické diecézi je a bude organizována prostřednictvím Diecézní charity Litoměřice. Hlavním koordinátorem pomoci pro litoměřickou diecézi je Bc. Roman Striženec (kontakt: mob. 603 943 233).

Charita bude poskytovat tuto pomoc:

- materiální pomoc - úklidové a čisticí prostředky, nářadí, balenou vodu, desinfekční prostředky, ošacení, příkrývky apod.
- vysoušeče
- evakuační centra
- psychosociální pomoc
- monitoring
- odborné poradenství (stavebnictví, pojišťovnictví, právo, sociální služby apod.)
- přímou finanční pomoc
- provoz evakuačních středisek

Sklad humanitární pomoci Diecézní charity Litoměřice vznikl v kostele sv. Ludmily v Litoměřicích. Materiální pomoc bude distribuována ve spolupráci se starosty dotčených měst a obcí.

Odklízecí práce budou podle předběžných odhadů probíhat do 30. června. Tato pomoc zahrnuje distribuci materiální pomoci, psychosociální pomoc a kněžskou službu, odborné poradenství a pomoc interních (charitních) dobrovolníků - zejména při odborných pracích.

Obnova bude podle předběžných odhadů probíhat do konce letošního roku. Jedná se o tuto pomoc: distribuci vysoušečů, přímou finanční pomoc na obnovu bydlení a domácností, psychosociální pomoc a kněžskou službu. Plán bude průběžně aktualizován.

Podrobnější informace na

www.dltm.cz nebo na www.dchltm.czJana Michálková, s využitím zprávy R. Striženec,
Diecézní charita Litoměřice

Bohoslovci navštívili farnost v Mnichově Hradišti

Na neděli Dobrého pastýře se bohoslovci po skupinkách vydávají z pražského Arcibiskupského semináře na víkend „do terénu“. Navštíví v tyto dny vybranou farnost ve své diecézi, setkají se s knězem i farníky, povědí něco o své seminární přípravě a zároveň se sami – díky tomu, co vidí a slyší – lecčemu přiučí.

Tento víkend pro nás znamená zejména příležitost opustit na chvíli seminární ústraní, podívat se mezi lidi a setkat se s jejich radostmi a strastmi. Nebýt takovýchto návštěv „ve světě“, hrozilo by nám, že zavření v (jinak potřebném) „modlitebně-studijním inkubátoru“ pozapomeneme na ty, k nimž jednou máme být posláni. Kněžství znamená zasvěcení Bohu, ale také službu lidem – a právě na tu nám neděle Dobrého pastýře pomáhá pamatovat.

Letos se nám třem v Praze se připravujícím litoměřickým seminaristům dostala do hledáčku farnost Mnichovo Hradiště. Oslovili jsme zdejšího otce Pavla Macha, zda by nás přijal, a on bez váhání přitakal. Byli jsme pak na faře od pátku 19. do neděle 21. dubna jím i jeho laskavou maminkou královsky hostěni. Před kily navíc nás však ochránil aktivní, pracovní i poznávací, program.

První stáde, o které jsme se měli postarat, nebylo lidské, ale sestávalo ze skutečných, hlasitě bečících ovcí, pro něž bylo nutno vyskládat seno do stodoly. Pro mé otáčením stránek v knihách nepříliš vycvičené svalstvo byla tato mise náročným úkolem. O to lépe však potom člověku chutnalo. A nakonec nám bylo až líto, že na seminární zahradě žádnou hospodářskou zvířenu nechováme.

Druhý den ráno nás čekala návštěva překrásného románského kostelíku v Mohelnici nad Jizerou, kde jsme se věnovali nejprve jarnímu úklidu a potom skupince předem ohlášených turistů, kteří zjevně zaslí nejen nad kostelem, ale i nad svými okolákovými, košťata a hadry v rukou třímajícími průvodci.

Odpoledne si otec Mach udělal čas jen pro nás, posadil nás do auta a vyvezl do Jablonného ke svaté Zdislavě, patronce diecéze. Pomodlili jsme se u jejího hrobu a cestou tam i zpět jsme se navíc dozvěděli leccos zajímavého ze života zdejšího kraje.

Sobotním večerem pak pro otce Pavla začal liturgický maratón v podobě řady celkem pěti bohoslužeb v jednotlivých svěřených farnostech, který končil až nedělním odpolednem. Na cestách

po kostelech jsme pana faráře směli doprovázet a nakonec nás vždy potěšilo setkání s farníky. To oni jsou – po Pánu Ježíši ve svatostánku – živou duší staveb, těch opravených i těch chřadnoucích. Rádi jsme s místními pohovořili a také pověděli pár slov o semináři, který je často tajemnou institucí i pro věřící.

Napsali jste...

Velkým povzbuzením pro nás bylo také to, že se s námi otec Pavel modlil – ráno jsme společně začínali a večer společně končili modlitbou breviáře a našel se čas i na adoraci. V pastoračně-administrativním záprahu je pro kněze jistě velkým pokušením dát přednost práci před modlitbou a propadnout aktivismu. Potěšilo nás setkání s duchovním, který čerpá sílu na kolenou.

S krabicí buchet, doprovázení máním našich hostitelů a bečením jejich ovcí, jsme se v neděli odpoledne (po krátkém výletě do přírody, neboť jaru nešlo odolat) vydali zpět k Praze. Blíží se zkouškové období, které znamená zkřívená záda a hlavy zabořené v knihách. Ale když vytrváme, budeme zas o krůček blíže cíli: své službě na severu. Děkuje za modlitby!

Štěpán Smolen

Setkání konvertitů

Na arciděkanství v Ústí nad Labem se konají už několik let setkání konvertitů, kteří byli pokřtěni jako dospělí, a neofytů pokřtěných nedávno.

Setkání proběhlo v sobotu 27. dubna 2013. Pan arciděkan a kanovník P. Miroslav Šimáček uvedl, že impuls ke konání těchto setkání vzešel od bývalého litoměřického biskupa Pavla Posáda, nyní českobudějovického pomocného biskupa. Otec biskup Pavel tenkrát upozornil, že neofyté a konvertité nemají zůstat ve víře osamělí, ale měli by nalézt duchovní zázemí a duchovní doprovod, možnost klást otázky a řešit problémy. Zájem o setkávání vzešel také z okruhu místních pokřtěných.

Smyslem těchto setkání je výměna zkušeností, vzájemné poznání a podpora ve víře. Každé setkání sestává z duchovního tématu, výměny zkušeností, svědectví, otázek a odpovědí, modlitby a adorace.

Jednoho z prvních setkání se zúčastnil také biskup Pavel Posád, na podzim roku 2009 přijel a přednášel současný litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Letošní setkání začalo vzájemným seznámením a krátkým představováním. Pozvání přijal P. ThLic. Bohumil Kolář, který pronesl duchovní úvahu s názvem Etapy na cestě. Úvodem zdůraznil, že za každou větu, která během představování zazněla, je originální cesta - Bůh miluje individuální láskou. Každý zde přítomný je zářivým projevem této nesmírné Boží lásky. Bůh zve, ale nenutí. Řekli jste ano a šli - tak nastalo narození z vody a Ducha svatého, ale to je teprve nový začátek.

Bůh si přeje, aby cesta, na niž nás zve, byla krásná a šťastná a aby vedla k cíli. Protože chce člověka k sobě přitáhnout, dává nejdřív radost a vnitřní pohodu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést (1 Kor 3,2).

Mohou přijít těžká pokušení, výčitky kvůli špatné minulosti, i když to bylo odpuštěno, nepochopení, někdy dokonce pronásledování.

Někdo se diví, že všechno bylo tak krásné, a teď má problémy sám se sebou. Jiný si představoval, že vstupuje mezi nějaké anděly, nyní vidí, že věřící dělají chyby, někdo je klepna apod.

Je třeba připomenout slova z Matoušova evangelia o posuzování druhých: Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? (Mt 7,1-5)

Když přijde student na vysokou školu, zjistí, že vše, co se musel naučit k maturitě, bylo jen zlomkem toho, co musí zvládnout za semestr. Každý umělec, řemeslník, student medicíny se musí na svou profesi dlouho připravovat.

Moudří a milující rodiče nedovolí a nedopřejí dítěti všechno, po čem touží. Lidská rodina je jen slabým odleskem Boží lásky.

Potřebujeme očistu, sebeovládání, sebezápor. Námahou, odříkáním a zkouškami člověk zraje. Bůh dává stále obtížnější úkoly, aby nás přivedl k nesobecké lásce. Těžkosti jsou projevem nesmírné Boží moudrosti. Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek (Jan 12, 24).

Po modlitbě „Vesel se, nebes Královno“ následoval společný oběd spojený se vzájemným poznáváním nezávaznými rozhovory. Na závěr se uskutečnila adorace v kapli Panny Marie, kterou vedl jáhen Jiří Smolek.

Následovala možnost svátosti smíření a duchovních rozhovorů, večer téhož dne sloužil P. Kolář mši ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Lenka Kateřina Tetivová

Žehnání pramene v Klokočce

Také v letošním roce, o první sobotě v květnu, se sjelo na Klokočku k vodnímu prameni, nad kterým stojí kaplička sv. Stápana, mnoho přátel a příznivců tohoto krásného koutu našeho regionu.

Administrátor Římskokatolické farnosti - děkanství Mnichovo Hradiště P. Pavel Mach zde spolu s kněžími z Liberce sloužil poutní mši svatou a pak požehnal pramen studánky. Pro radost a potěšení přítomných hráli též trubači z Liberce pod vedením pana Pavla Jeníčka, takže všichni zde společně prožívali v příjemné družné pohodě sobotní odpoledne.

Děkanství v Mnichově Hradišti pořádá obdobná setkání v letním období pravidelně, konají se tu vždy na první sobotu v měsíci. Na tato krátká přátelská zastavení ve zdejších lesním prostředí jsou zváni všichni příznivci z blízkého i dalekého okolí.

Poutní mše sv. na Klokočce
(začátek vždy od 14 hodin):

- **1. června**
P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář litoměřické diecéze
- **6. července**
J.M. can. Václav Vlasák, okrskový vikář turnovský a kanovník svatoštěpánské kapituly v Litoměřicích
- **3. srpna**
J.M. can. Rudolf Repka, okrskový vikář českolipský a kanovník svatoštěpánské kapituly v Litoměřicích
- **7. září**
R.D. Kamil Škoda, kaplan v Mladé Boleslavi
- **5. října**
Mons. Karel Herbst, světitel biskup pražský
Josef Pálka, Jan Adam

Poutní zájezd do Polska

Farníci z litoměřické a losovické farnosti spolu s dalšími zájemci z diecéze byli ve dnech 8. až 11. května na autobusovém poutním zájezdě do Polska. Navštívili Licheň, Čenstochovou, Krakov, Zebrzydowskou kalvárii a Wa-

dowice. Doprovázeli je kněží Józef Szeliga a Roman Depa. Hlavním organizátorem akce byl pan Petr Alexa. Přinášíme vám (z prostorových důvodů pokrácené) postřehy dvou účastnic:

Pan Alexa vše do posledního detailu promyslel. R.D. Szeliga se ukázal jako nesmírně milý, pohodový a vtipný muž a trpělivý a vytrvalý překladatel. Jeho promluvy při mších svatých i vedení společných modliteb během cesty autobusem oslovily všechny účastníky poutě. Večer se o nich na pokojích ještě mluvilo.

Radostná postava R.D. Romana Depy nakazila přítomné. Jeho trvalý úsměv na tváři, vedení modliteb a pohotovost k zařizování potřebných formalit na navštívených poutních místech naplňovaly poutníky klidem, že vše dobře dopadne.

Kromě receptů na koláče si poutníci svěřovali i obsahy ranců plných bolestí a starostí, které vezli s sebou. Dělili se o ně a pokládali je postupně na poutních zastaveních k nohám Matky Boží. Všechny ty nemoci, rodinné rozvraty, nepochopení naší víry ze strany rodiny, nepokřtěné děti a vnoučata. A rance starostí se vyprazdňovaly.

Jsm rádi, že jsme se mohli s Matkou Boží setkat tvář v tvář na polských poutních místech, že jsme v Polsku mnoho zanechali. Nebudeme se odevzanými starostmi trápit, Matka Boží už je řeší. Očekávejme s radostí odpověď.

MUDr. Jana Svobodová

Putovat se společenstvím, společně poklekat na poutních místech, prožívat bohoslužby a nebo se jen v těch krásných, promodlených místech usebrat, ztišit a pomyslet na své věci je úžasné. Na mě osobně udělala největší dojem Kalvárie v Lichni a zastavení v Krakově u ostatků sestry Faustyny.

Úžasné byly chvíle modlitby růžence v autobuse, mariánské litanie za doprovodu flétny i večerní chvíle, kdy jsem uléhala a měla možnost vyslechnout životní zkušenosti a peripetie svých souputnic a to, jak jsou schopné s Boží pomocí a vírou stále brát sílu a jít s pokorou životem dál... To pro mne bylo velmi poučné.

Proto bych ráda touto cestou poděkovala všem poutníkům a poutnicím, otci Jozefovi a otci Romanovi, panu Alexovi a jeho paní (za výtečné koláčky) a v neposlední řadě panu řidiči Karlu Průšovi. Budu z těchto všech prožitků dlouho čerpat.

Marie Mazancová

Zleva Pavel Michalec, Štěpán Smolen, paní Doškářová (toho dne, 21. dubna, slavila 88. narozeniny) a Vít Machek. Foto Jan Adam

Žehnání pramene v Klokočce

Poutní zájezd do Polska. Před kalvárií v Lichni. Foto Miroslav Zimmer

Polsko, na Jasně hoře v Czestochowe.

**Dobrovolníci jsou jed-
na z největších cenností,
které může organizace
mít. Bez nároku na ja-
koukoliv odměnu věnují
svůj často drahocenný čas druhým. Je
radost s nimi pracovat, jejich nadšení je
obrovské. Takto vnímá dobrovolníky ře-
ditelka Oblastní charity Ústí nad Labem,
Bc. Vendula Filípková.**

Ústecká Charita se začala ve vět-
ší míře věnovat dobrovolníkům
v roce 2010, kdy navázala spolupráci
s Dobrovolnickým centrem v Ústí
nad Labem. Díky skvělé práci ředi-
telky tohoto centra, Mgr. Lenky Čer-
né, se o Oblastní charitě Ústí nad La-
bem dozvědělo mnoho dobrovolní-
ků. V průběhu tří let využila Charita
jejich pomoci při aktivitách s dětmi
v nízkoprahových klubech, při práci
s rodinami, činnostech se seniory,
terénní práci s osobami na ulici, ale
také při správě webových stránek či
facebookového profilu organizace.

Jedním z míst, kde je ruka dobro-
volníka velkou pomocí, je také Klub
Světluška - nízkoprahové zařízení
pro děti a mládež v Ústí nad Labem.
Cílem klubu je nabídnout dětem
a mládeži ze sociálně znevýhodně-
ného prostředí prostor pro rozvoj po-
mocí výchovně-vzdělávacích aktivit.
Práce s dětmi je vždy náročná a zde
to platí dvojnásob. Pomoc dobrovol-
níka, **Bc. Rastislava Rybára**, který
již déle než půl roku klub několikrát

**› Jak jste se dostal
do Ústí nad Labem?**

V roce 2010 jsem se konečně dostal
na studijní obor Sociálně pedagogi-
cká asistence Pedagogické fakulty
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
v Ústí nad Labem. Jelikož studuji
prezenčně, bydlím na koleji, která
je v současné době zároveň mým
domovem.

Bc. Rastislav Rybář, 26 let

**› Konečně studujete, co Vás baví?
Co tedy Vašemu současnému
studiu předcházelo?**

Od malička jsem věděl, že chci pra-
covat s dětmi, ale ne vždy jsem mohl
dělat, co chci.

Vyrůstal jsem v pěstounské péči,
hrál na housle a zpíval. Vybudoval
jsem si dobré postavení a měl na to,
abych vystudoval konzervatoř. Mým
snem bylo věnovat se hudbě a dětem.
V patnácti letech jsem se však mu-
sel se svými třemi sourozenci vrátit
do dětského domova v Humpolci.
Byl to pro mě velký šok a dlouho
jsem se s tím vyrovnával.

**› Studujete na vysoké škole.
S osudem jste se tedy evidentně
vyrovnal dobře.**

Postupem času jsem se začal zapojo-
vat do dění v domově a dále rozvíjel
svůj vztah k hudbě. S místními dětmi
jsem založil pěvecký sbor, který re-
prezentoval dětský domov na mnoha
akcích. V rámci dětského domova
jsem se stal jakýmsi zastáncem práv
dětí a zároveň jejich vzorem.

**› Odchod z dětského domova do
reálného života je velkou změnou.
Co to znamenalo pro Vás?**

Neměl jsem to jednoduché a vlast-
ně stále čelím těžkým zkouškám.
Poznal jsem však mnoho vzácných

lidí, kteří mne vzdělávali, předávali
zkušenosti a mnohokrát pomohli.
Paradoxně až po odchodu z dětského
domova jsem se naplno začal věno-
vat studiu.

Sehnal jsem si ubytování v domě
na půli cesty v Pardubicích, kde
jsem nastoupil do druhého ročníku
středního odborného učiliště, nicmé-
ně po absolvování druhého ročníku
jsem se rozhodl přihlásit na střední
školu s maturitou. Denně jsem dojíz-
děl do Prahy. Nebylo to vůbec jedno-
duché, a to hlavně po finanční strán-
ce. Po roce se mi podařilo sehnat
výhodné bydlení v nedaleké Chru-
dimi. Když jsem nastoupil do třetího
ročníku, dostal jsem internát v Praze.
Po úspěšném zakončení střední školy
maturitní zkouškou s vyznamenaním
jsem už věděl, že chci studovat dál.
Vysněná pedagogika nevyšla, tak
jsem zkusil Vysokou školu finanční
a správní v Praze, přesto jsem se stále
ve svém volném čase věnoval dětem
a dalším potřebným v rámci různých
neziskových organizací. Nyní kone-
čně studuji již třetím a posledním
rokem obor Sociálně pedagogická
asistence na Pedagogické fakultě
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
v Ústí nad Labem.

**› Studujete prezenčně, což
není zrovna levná záležitost,
a ve volném čase se věnujete
dobrovolnictví. Kdo tedy
financuje Vaše studium?**

Pobírám dávky hmotné nouze, kte-
ré mi pomáhají studovat, to ale sa-
mozřejmě nestačí. Dalším zdrojem
příjmu jsou nejrůznější brigády,
kvůli studiu a dobrovolnictví vyu-
žívám nezřídku noční směny. Moje
finanční situace není zrovna růžová,
vždy jsem se ale musel spoléhat sám
na sebe, a i když jsem často neměl
co do pusy, věděl jsem, že to nesmím
vzdát. Na cestě k vysněným cílům
nás mohou potkat různé zkoušky
a překážky. Řídím se heslem: „Co tě
nezabije, to tě posílí.“

**› Jak jste se dostal
k dobrovolnictví?**

Již v době mého pobytu v dětském
domově jsem spolupracoval s nezis-
kovým sektorem. Do Světlušky jsem
nastoupil na praxi v rámci studia,
a jelikož mě práce s dětmi vždy při-
tahovala, postupem času se z praxe
stala dobrovolnická činnost.

**› Jaké aktivity děláte
s dětmi nejčastěji?**

Pracuji s dětmi od dvou do devate-

nácti let, program tedy musím při-
způsobovat. Tanec, zpěv a divadlo
jsou ale oblíbené v každém věku.
V klubu je prostor a zařízení pro
tanec, hudbu, výtvarné činnosti, ale
také pro práci na domácích úkolech
či počítačích. Vzhledem k tomu, že
většina dětí pochází za sociálně zne-
výhodněného prostředí, kde často
není prostor pro učení, je tato ak-
tivity více než potřebná. Když je
hezky, chodíme na dětské hřiště nebo
na výlety, ale také si s dětmi často jen
tak povídám nebo něco vyprávím.
Snažím se jim pokud možno rozšiřo-
vat obzory a vzdělávat je v různých
oblastech. Většina dětí nenavštěvuje
žádný jiný kroužek, proto se snaží-
me, aby nabídka byla pestrá a každé
dítě si mohlo vybrat a zdokonalovat
se v tom, co ho baví.

› S kolika dětmi pracujete?

Světlušku pravidelně navštěvuje ko-
lem třiceti dětí, ale vystřídal se jich
zde již přes dvě stě. Některé děti

V klubu panuje skutečně uvolněná atmosféra

jen ony, to oceňují a dávají mi jasně
najevo, že svou práci dělám dobře.
Netvrdím, že je to vždy procházka
růžovým sadem, ale vidět spokojené

Sraz před výletem na vodopády

dochází do klubu už více než sedm
let, jiné se ukáží jednou a víckrát ne-
dorazí. Klub dětem nabízí možnost,
jak trávit volný čas v bezpečném
a důvěrném prostředí, nikoho sem
ale nenutíme.

**› Promítá se nějak Vaše minulost
do práce s dětmi?**

Určitě ano. K dětem, se kterými pra-
cuji, mám velmi blízko a myslím, že
je to právě proto, že mnohé z nich
mají podobné osudy jako já.

**› Je pro Vás práce dobrovolníka
velká oběť?**

Oběť? V žádném případě. Práce
s dětmi mne baví a naplňuje a my-
slím, že je to vzájemné. Děti, a ne-

děti, které se na vás těší, a vědomí, že
jim dáváte šanci prožít možná lepší
a kvalitnější život, je dostatečnou
satisfakcí.

› Jak to vidíte dál?

Po absolvování vysoké školy bych
chtěl pracovat v sociálních službách
či ve školství a motivovat děti a mlá-
dež ze sociálně vyloučených lokalit
a ústavní péče k pozitivním cílům.
Vím, že kdo se nevzdá, jednou do-
sáhne svého cíle, a o tom bych rád
přesvědčil i děti, se kterými pracuji.

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice

Foto: archiv DCH Litoměřice

Změna sídla Diecézní charity Litoměřice

Diecézní charita Litoměřice dolo-
sud sídlila na Dómském náměstí 10
v Litoměřicích.

Od června letošního roku ji naleznete
na nové adrese:

Kosmonautů 2022
rovněž v Litoměřicích,
v budově bývalé mateřské školy.

Současně s ředitelstvím Charity se
do nové budovy přestěhuje také:

- Poradna pro osoby v zadluženosti
- Poradna pro cizince
- Oddělení pomoci při mimořádných událostech a pomoci do zahraničí
- Dobrovolnické centrum
- Charitní šatník

**Budovu Charita
zakoupila v roce 2012
od Města Litoměřice
a následovala kom-
pletní rekonstrukce.
Pozitivem nové budovy
pro klienty charitních
služeb je bezbariérový
přístup. Provozní doba
všech služeb zůstává
nezměněna.**

Děti ve Světlušce s dobrovolníkem Rastislavem Rybářem

týdně navštěvuje, je tedy více než
na místě. Nemá žádný příjem, žádný
majetek, nemá rodinu a žije na kole-
ji. Přesto dokázal, že to jde.

Dokázal, že to jde

**› Vaše jméno nezni příliš česky.
Pocházíte z Čech?**

Ne. Narodil jsem se v Košicích, ale
od dětství jsem žil v Jindřichově
Hradci. Občanství mám české.

Cyrilometodějské jubileum

V letošním roce si český i slovenský národ připomínají 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

Přípravy na cyrilometodějské jubileum byly zahájeny v květnu 2012 v Římě. V České republice začaly oslavy v Den slovanských věrozvěstů na Velehradě (státní svátek ČR) a po pravoslavném Setkání kultur v Mikulčicích 24. – 26. května vyvrcholí na Velehradě ve dnech 4. – 5. července 2013 v rámci státního svátku ČR již tradičními **Dny lidí dobré vůle**. Přinášíme výběr z projektů, které oslavy provázejí:

červen 2013 | Česká a Slovenská televize

Historické docu-drama Cyril a Metoděj - Apoštolové Slovanů
v koprodukcii s Českou a Slovenskou televizí

3. – 7. června 2013 | Praha/Velehrad

Cyrilometodějská tradice v dějinách: období rozkvetu i snah umlčení
konference | www.cas.cz

13. – 16. června 2013 | Velehrad, Stojanovo gymnázium

Mezinárodní konference trvalých jáhnů | www.velehrad.maticevelehradska.cz

27. června – 25. srpna 2013 | Praha, Senát PČR, Valdštejnský palác

Výstava Pravoslavné ikony | www.ikona.euweb.cz

červenec - srpen 2013 | Soluň, Velehrad

Cykloputi Soluň – Velehrad | www.orel.matap.cz

3. července 2013 | Praha

Cyrilometodějské oslavy v Praze – kulturní akce | www.pravoslavnacirkev.cz, www.cirkev.cz, www.praha.eu, www.historicalmovie.com

4. – 5. července 2013 | Velehrad

Dny lidí dobré vůle | Evangelizační, kulturní a charitativní projekt
www.velehrad.eu

5. července 2013 | Velehrad

Národní pouť Velehrad | Státní svátek České republiky Den slovanských věrozvěstů | Hlavní poutní mše svatá | www.velehrad.eu

3. – 11. srpna 2013 | Česká republika

Cyrilometodějská cykloputi po ČR | www.orel.matap.cz

16. – 19. září 2013 | Velehrad

Po stopách Cyrila a Metoděje – putování z Nitry, Trnavy a Mikulčic na Velehrad
www.slovackemuzeum.cz

12. října 2013 | Velehrad

Pouť bohoslovců Čech, Moravy a Slovenska

Více na www.dltm.cz

Pod' na pút' na Velehrad

13. pěší pouť mládeže litoměřické diecéze, Boskovice – Velehrad, 28. 6. – 6. 7. 2013

Pouť mládeže za nová duchovní povolání a rodiny, tentokrát u příležitosti výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje mimo diecézi, z Boskovic na Velehrad. Přihlášky a informace na www.pout.wz.cz.

Za varhanami kostelů litoměřické diecéze

První ze setkání s ohroženými cennými varhanami, která pro letošní rok naplánoval diecézní kampanolog a organolog Radek Rejšek, se koná v sobotu 22. června 2013 v Újezdu pod Troskami. Kůr farního kostela sv. Jana Křtitele bude zpřístupněn v čase 14.00 až 17.00 hodin (konec není stanoven pevně), program bude řešen průběžně podle zájmu zúčastněných. Varhany na kůru kostela sv. Jana Křtitele v Újezdu pod Troskami jsou dílem albrechtického varhanáře J. Predigera, který je postavil v r. 1870.

Informovali jsme v minulém čísle Zdislavy.

Upozornění: Setkání u Rožďalovicích (farní kostel sv. Havla), plánované na úterý 16. července 2013, se z technických důvodů odkládá na jiný termín, který vás sdělíme.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 2. 6. 10.00 hod. Biřmování, Příchovice
- 3. 6. 15.30 hod. Setkání s koordinátory Noci kostelů, Diecézní dům kardinála Trochty (DDKT), Litoměřice
- 4. 6. 10.00 hod. Setkání s budovateli Křížové cesty v Nehasicích, Litoměřice
- 5. 6. 15.00 hod. Maturní vysvědčení, Bohosudov
- 6. 6. 10.00 hod. Formační setkání kněží, DDKT, Litoměřice
- 7. – 8. 6. Hasičské slavnosti, Litoměřice
- 9. 6. 10.00 hod. Biřmování, Podbořany
- 11. 6. 17.00 hod. Pastorační návštěva, Varnsdorf
- 13. 6. 16.00 hod. Pastorační návštěva, Mariánské Radčice
- 14. – 15. 6. Návštěva německých rytířů, Bruntál
- 16. 6. 9.30 hod. Biřmování, Jablonec nad Nisou
- 16. 6. 14.00 hod. Návštěva věznic, Rýnovice
- 18. 6. Stálá rada ČBK, Praha
- 22. 6. 10.00 hod. Pouť zdravotníků, Svatý Hostýn
- 23. 6. 10.00 hod. Žehnání obnoveného kostela, Pnětluky
- 28. 6. 10.00 hod. Narozeniny biskupa Pavla Posáda, Veselí nad Lužnicí
- 29. 6. Návštěva legnické diecéze, Legnica
- 30. 6. 10.00 hod. 350 let kostela, Mimoň

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 1. 6. 14.00 hod. Poutní mše svatá, Klokočka
- 2. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 2. část, farní obvod Liberec - arciděkanství
- 5. 6. 17.00 hod. Vernisáž výstavy Zničené kostely severních Čech, kostel sv. Anny, Jablonec nad Nisou
- 6. 6. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, kurie, Litoměřice
- 6. 6. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 9. 6. 9.00 hod. Poutní slavnost „Korunovace“, bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svatá Hora, Příbram
- 10. 6. 10.00 hod. Jednání s Liga Bank, kurie, Litoměřice
- 13. 6. 18.00 hod. Mše svatá a přednáška o majetkovém vyrovnání, kostel Panny Marie, arciděkanství, Mladá Boleslav
- 15. 6. 12.00 hod. Kněžské svěcení Jakuba Jirovce OT, účast, kostel Panny Marie, Bruntál
- 16. 6. 9.30 hod. Mše svatá s apoštolským nunciem, kostel sv. Antonína Velikého, Liberec
- 18. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 1. část, farní obvod Libáň
- 20. 6. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 22. 6. 9.30 hod. Kněžské svěcení Davida Horáčka CSsR, účast, katedrála sv. Víta, Praha
- 23. 6. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 2. část, farní obvod Libáň
- 29. 6. 18.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Petra a Pavla, Mělník
- 30. 6. 10.00 hod. Mše svatá, Krypy

Stav před restaurováním. Foto Martin Mádl

Foto Martin Mádl

Foto Karel Pech

Foto Karel Pech

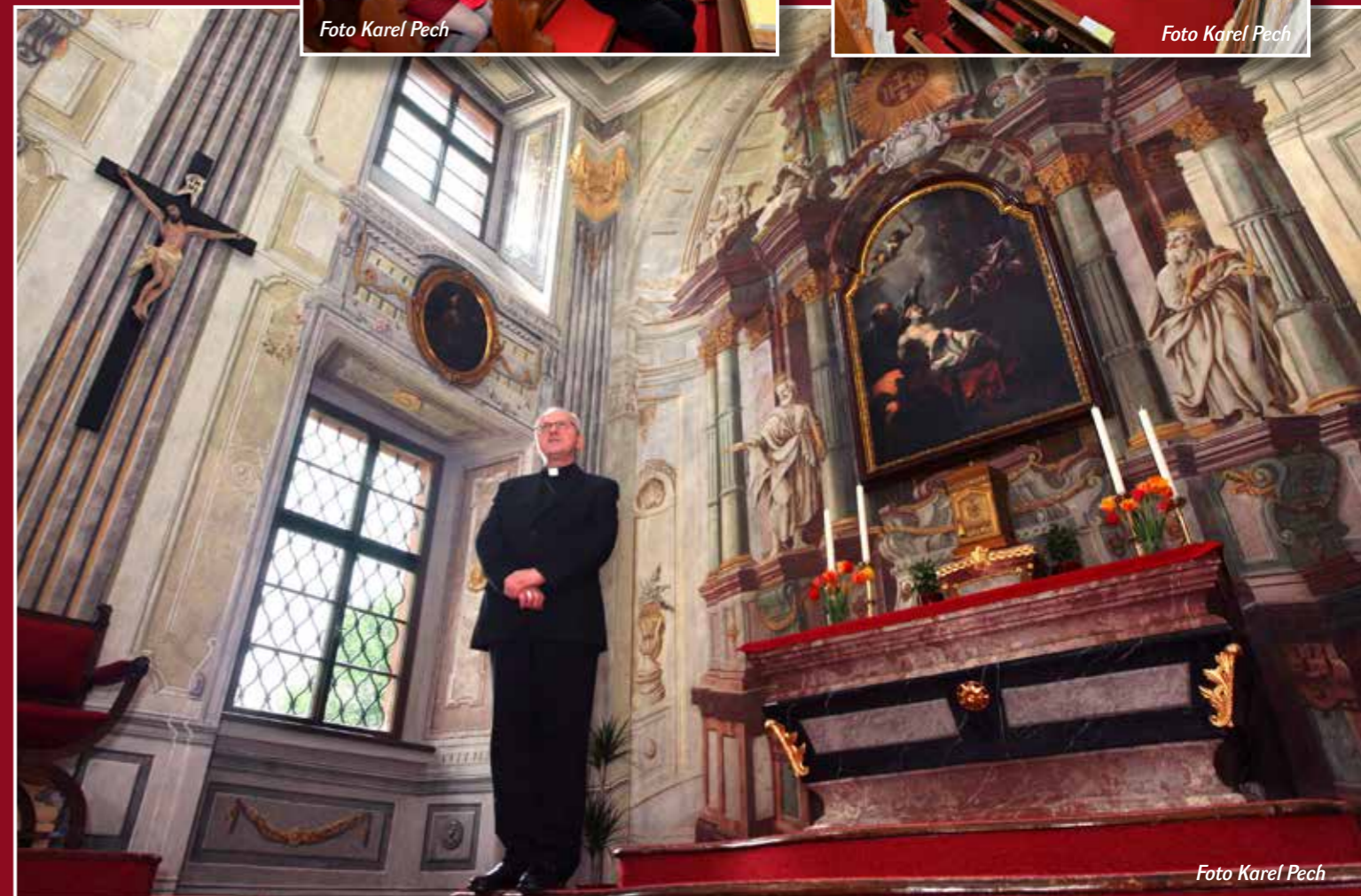

Foto Karel Pech

Kaple sv. Vavřince v biskupské rezidenci v Litoměřicích

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Micháková (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka. **Tisk:** Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuce** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Božské srdce Páně

vitráž okna z kostela sv. Barbory
v Rynolticích

Ze sbírek litoměřické diecéze